

อิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาด
กลางและขนาดย่อมต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและ
ขนาดย่อม

**Influence of Perception in Thai Financial Reporting Standard for Small and
Medium-sized Entities (TFRS's for SMEs) on Financial Information
Quality for Small and Medium-sized Entities**

สกุลรัตน์ วาณิชชานกุล

Sakulrat Vanittanakul

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบัญชีมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Accountancy**

Prince of Songkla University

2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

อิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาด
กลางและขนาดย่อมต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและ
ขนาดย่อม

**Influence of Perception in Thai Financial Reporting Standard for Small and
Medium-sized Entities (TFRS's for SMEs) on Financial Information
Quality for Small and Medium-sized Entities**

สกุลรัตน์ วาณิชชานกุล

Sakulrat Vanittanakul

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบัญชีมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Accountancy
Prince of Songkla University**

2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์	อิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมต่อคุณภาพของข้อมูลทาง การเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
ผู้เขียน	นางสาวสกุลรัตน์ วาณิชชนากุล
สาขาวิชา	การบัญชี

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	คณะกรรมการสอบ
..... (ดร.มัทนชัย สุทธิพันธุ์)ประธานกรรมการ (ดร.ศิริดา นवलประดิษฐ์)
กรรมการ (ดร.มัทนชัย สุทธิพันธุ์)
กรรมการ (ดร.กุลวดี ลีมอุสัน โน)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้แนบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาบัญชีมหาบัณฑิต

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(ดร.มัทนชัย สุทธิพันธุ์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นางสาวสกุลรัตน์ วาณิชธนากุล)

นักศึกษา

(4)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางสาวสกุลรัตน์ วาณิชนากุล)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์	อิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
ผู้เขียน	นางสาวสกุลรัตน์ วาณิชธนากุล
สาขาวิชา	การบัญชี
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมและระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิติบุคคลที่จดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ในกลุ่มวัตถุประสงค์ 69200 กิจกรรมเกี่ยวกับบัญชี การทำบัญชี และการตรวจสอบบัญชี การให้คำปรึกษาด้านภาษี ที่มีสถานะยังดำเนินกิจการอยู่ในปัจจุบัน จำนวน 373 ราย การศึกษานี้ใช้แบบสอบถามส่งไปยังกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์เชิงพรรณนาและการทดสอบความถดถอยเชิงพหุคูณใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษา พบว่า ทั้งระดับความรู้ความเข้าใจมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินอยู่ในระดับมาก แต่จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่พบความสัมพันธ์

คำสำคัญ: มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม คุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

Thesis Title	Influence of Perception in Thai Financial Reporting Standard for Small and Medium-sized Entities (TFRS's for SMEs) on Financial Information Quality for Small and Medium-sized Entities
Author	Miss Sakulrat Vanittanakul
Major Program	Master of Accounting
Academic Year	2016

ABSTRACT

This study aims to investigate the level of perception of Thai Financial Reporting Standards (IFRS's) for Small and Medium-sized Entities (SME's) and the level of financial information quality for Small and Medium-sized Entities, and to test the relationship between the perception level of TFRS's for SME's and the level of financial information quality. Samples used in this study are 373 accountants. Questionnaires are used to collect data from the samples. Description analysis and multiple regression are used to analyses the data. As the results, both perception of TFRS's for SME's and financial information quality for Small and Medium-sized Entities are in high level. Moreover, there is not significant relationship between the perception level of TFRS's for SME's and the level of financial information quality.

Keywords: Thai Financial Reporting Standards for Small and Medium-sized Entities, Financial Information Quality

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ดร.มัทนชัย สุทธิพันธุ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านได้ให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทาง ให้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัยครั้งนี้ อีกทั้งยังให้ความช่วยเหลือ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตรวจสอบงานวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ดร.ศิริดา นวลประดิษฐ์ ที่กรุณาให้เกียรติเป็นประธานในการสอบวิทยานิพนธ์ และ ดร.กุลวดี ลิ้มอุสันโน ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ และให้คำชี้แนะอันเป็นประโยชน์ในการแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้ประสบการณ์ ความรู้ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รวมถึงผู้เขียนตำรา เอกสารบทความ งานวิจัยในอดีตต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและนำมาอ้างอิงในงานวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัวที่ให้การสนับสนุนและส่งเสริมด้านการศึกษา และขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ ทุกคนที่คอยให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือ จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

สกุลรัตน์ วาณิชชานากุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(5)
ABSTRACT.....	(6)
กิตติกรรมประกาศ.....	(7)
สารบัญ.....	(8)
สารบัญตาราง.....	(11)
สารบัญภาพประกอบ.....	(13)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามงานวิจัย.....	2
1.3 วัตถุประสงค์งานวิจัย.....	3
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
1.4.1 ประโยชน์เชิงทฤษฎี.....	4
1.4.2 ประโยชน์เชิงปฏิบัติ.....	4
1.5 ขอบเขตงานวิจัย.....	5
1.5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา.....	5
1.5.2 ขอบเขตด้านประชากร.....	5
1.5.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา.....	5
1.6 คำนิยามศัพท์.....	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม.....	7
2.2 เหน้ที่ในการแบ่งขนาดกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม.....	8
2.3 มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม....	12
2.4 คุณภาพของข้อมูลทางการเงิน.....	19
2.5 ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย.....	20
2.5.1 ทฤษฎีความเป็นองค์กรอันชอบธรรม.....	20
2.5.2 ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย.....	21
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	21

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.7 กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	28
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย.....	30
3.1 สมมติฐานงานวิจัย.....	30
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	34
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	35
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	35
3.5 การวัดค่าตัวแปร.....	36
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
4.1 ข้อมูลทั่วไปผู้ตอบแบบสอบถาม.....	41
4.2 ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการ ขนาดกลางและขนาดย่อม.....	44
4.3 ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	45
4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทาง การเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่ม กิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการ ขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม.....	47
4.5 สรุปสมมติฐานการศึกษางานวิจัย.....	55
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอ.....	59
5.1 สรุปผลและอภิปรายผลการศึกษา.....	60
5.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา.....	64
5.3 ข้อจำกัดในการศึกษา.....	65
5.4 ข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต.....	66
บรรณานุกรม	67
ภาคผนวก ก แบบสอบถามงานวิจัย.....	72
ภาคผนวก ข ตารางแสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างงานวิจัย.....	79

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก ค ตารางแสดงความแตกต่างระหว่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAs) กับมาตรฐานการรายงานทาง การเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs).....	82
ประวัติผู้เขียน.....	91

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	นิยามกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย.....	8
2.2	นิยามกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศต่าง ๆ.....	9
2.3	การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาด ย่อมมาปฏิบัติใช้ของประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	16
4.1	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม.....	42
4.2	ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการ ขนาดกลางและขนาดย่อม.....	44
4.3	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของข้อมูลทาง การเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม.....	45
4.4	ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	46
4.5	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงาน ทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่ม กิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการ ขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการ ขนาดกลางและขนาดย่อม.....	48
4.6	การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจมาตรฐาน การรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือใน การแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ ประเภทธุรกิจของ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม.....	50
4.7	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงาน ทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่ม กิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการ ขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการ ขนาดกลางและขนาดย่อม-ด้านความเข้าใจได้ ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ความเชื่อถือได้ และการเปรียบเทียบกันได้.....	52

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.8	การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กรณีในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ ประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม 4 ด้าน.....	53
4.9	สรุปสมมติฐานการศึกษา	56

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
2.1	กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	29

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ระบบเศรษฐกิจของไทยในปัจจุบันถือได้ว่ากิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ มีการสร้างรายได้และเพิ่มการจ้างงานให้กับประเทศ โดยเปรียบเทียบสัดส่วนวิสาหกิจทั้งประเทศพบว่ากิจการขนาดกลางและขนาดย่อมคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 99.7 ของวิสาหกิจทั้งหมด การจ้างงานของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมคิดเป็นร้อยละ 80.3 ของการจ้างงานรวมทั้งประเทศ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2559) กิจการขนาดกลางและขนาดย่อมยังเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การสนับสนุนกิจการขนาดใหญ่ให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมถึงการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะขยายเป็นการค้าระหว่างประเทศมากขึ้น อีกทั้งในเดือนธันวาคม พ.ศ.2558 มีการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์คำนึงถึงความสำคัญในการที่จะยกระดับมาตรฐานการจัดทำบัญชีให้เทียบเท่าระดับสากล และสามารถเปรียบเทียบข้อมูลในรายงานทางการเงินกับนานาประเทศได้ โดยการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (Thai Financial Reporting Standard for Small and Medium-sized Entities: TFRS for SMEs) เข้ามาปฏิบัติใช้ ซึ่งถือเป็นการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันสำหรับกิจการที่จะขยายไปลงทุนในต่างประเทศ หรืออีกด้านก็ถือเป็นการดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนในกิจการภายในของประเทศ

อีกเหตุผลสำคัญที่ทำให้สภาวิชาชีพ ฯ ต้องมีการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้คือ สถาบันการเงินที่เป็นแหล่งเงินทุนของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมีความเห็นว่ารายงานทางการเงินของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (Thai Financial Reporting Standard for Non-Publicly Accountable Entities: TFRS for NPAEs) นั้นไม่สามารถตอบสนองความต้องการใช้ข้อมูลของฝ่ายอื่นเชื่อในการพิจารณาประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการได้ ทำให้คณะกรรมการการกำหนดมาตรฐานบัญชี โดยสภาวิชาชีพ ฯ เห็นถึงความสำคัญที่จะต้องมีการยกระดับมาตรฐานการรายงานทางการเงินของกิจการขนาดกลางและ

ขนาดย่อมเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ใช้รายงานทางการเงิน โดยเหตุผลหลักที่ต้องมีการยกระดับมาตรฐานก็เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลทางการเงินที่มีคุณภาพ ตอบสนองต่อการใช้งานของผู้ใช้ข้อมูล เพื่อประกอบการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ

อย่างไรก็ตามการกำหนดแนวทางในการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้นั้น สภาวิชาชีพ ฯมีการคำนึงถึงภาระและต้นทุนที่อาจเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว โดยข้อกำหนดที่จะนำมาถือปฏิบัติใช้นั้นต้องไม่ซับซ้อนและไม่มีต้นทุนที่สูงจนเกินไป

เนื่องจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมีเนื้อหาที่ซับซ้อนกว่ามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมากและแนวทางในการปฏิบัติมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ดังนั้นปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งระดับความรู้ความสามารถของผู้ทำบัญชี เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการ และลักษณะของกิจการ อาจมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจจะทำวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

1.2 คำถามวิจัย

1. ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชีและระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยอยู่ในระดับใด
2. มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชีกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมหรือไม่

3. มีความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการในการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมหรือไม่
4. มีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทของกิจการ) ที่นำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมหรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์งานวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชีและระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชีกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการในการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาปฏิบัติใช้กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทของกิจการ) ที่นำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับระดับคุณภาพข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการศึกษาอิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับประโยชน์ ดังนี้

ประโยชน์ในเชิงทฤษฎี

1. เพื่อพิสูจน์ทฤษฎีความเป็นองค์กรอันชอบธรรม ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยนำมาอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
2. เพื่อเพิ่มความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับอิทธิพลของระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวไปปฏิบัติใช้
3. เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลสำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอนาคตต่อไป

ประโยชน์ในเชิงปฏิบัติ

1. เพื่อประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลแนวทางการบัญชี ทั้งสภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ และกรมสรรพากร ได้ตระหนักถึงความสำคัญของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งส่งผลต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
2. เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลแนวทางการบัญชี ทั้งสภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ และกรมสรรพากร ได้ตระหนักถึงปัจจัยที่อาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
3. เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลแนวทางการบัญชี ทั้งสภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ และกรมสรรพากร ใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อด้านลบหรือสนับสนุนส่งเสริมปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพข้อมูลทางการเงิน

1.5 ขอบเขตงานวิจัย

1.5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาถึงอิทธิพลของความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชีกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม รวมถึงผลกระทบของเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการและลักษณะของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยทำการศึกษากับกลุ่มประชากรเฉพาะกลุ่มนิติบุคคลจดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ในกลุ่มวัตถุประสงค์ 69200 กิจกรรมเกี่ยวกับบัญชี การทำบัญชี และการตรวจสอบบัญชี การให้คำปรึกษาด้านภาษี ที่มีสถานะยังดำเนินกิจการอยู่ในปัจจุบัน

1.5.2 ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นิติบุคคลที่จดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ในกลุ่มวัตถุประสงค์ 69200 กิจกรรมเกี่ยวกับบัญชี การทำบัญชี และการตรวจสอบบัญชี การให้คำปรึกษาด้านภาษี ที่มีสถานะยังดำเนินกิจการอยู่ในปัจจุบัน จำนวน 5,592 ราย ซึ่งเป็นข้อมูล ณ วันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2559

1.5.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

การศึกษอิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องจากการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ทำการเก็บข้อมูลในช่วงก่อนมีการประกาศใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (ก่อนวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2561)

1.6 นิยามคำศัพท์

กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึงธุรกิจที่เป็นอิสระมีเอกชนเป็นเจ้าของ ดำเนินการโดยเจ้าของเอง และจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ประกอบด้วยกลุ่มธุรกิจ 4 ประเภท ได้แก่ กิจการผลิต กิจการบริการ กิจการค้าส่ง และกิจการค้าปลีก ซึ่งมีมูลค่ารวมของสินทรัพย์และการจ้างงานตามจำนวนหรือเงื่อนไขตามที่กฎกระทรวงกำหนดไว้ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กระทรวงอุตสาหกรรม, 2558)

มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม คือ มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำขึ้นเป็นภาษาไทย โดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ (สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์, 2558)

คุณภาพของข้อมูลทางการเงิน คือ คุณสมบัติที่ทำให้ข้อมูลในงบการเงินมีประโยชน์ต่อผู้ใช้ ซึ่งประกอบด้วย 4 ลักษณะ ดังนี้ ด้านความเข้าใจได้ ความเกี่ยวข้องกับ การตัดสินใจ ความเชื่อถือได้ และการเปรียบเทียบกันได้ (แม่บทการบัญชีฉบับปรับปรุง, 2552)

ผู้ทำบัญชี คือ ผู้รับผิดชอบในการทำบัญชีของผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชี ไม่ว่าจะได้กระทำในฐานะเป็นลูกจ้างของผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีหรือไม่ก็ตาม (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2558)

นิติบุคคลที่จดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า วัตถุประสงค์ 69200 คือ กิจกรรมเกี่ยวกับบัญชีการทำบัญชีและการตรวจสอบบัญชี การให้คำปรึกษาด้านภาษี (คู่มือการจัดประเภทของนิติบุคคล กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2556)

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ มีแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.2 เกณฑ์การแบ่งขนาดกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.3 มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.4 คุณภาพข้อมูลทางการเงิน
- 2.5 ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.7 กรอบแนวคิดงานวิจัย

2.1 กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Entities: SMEs)

กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มประเภทธุรกิจตามสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. ธุรกิจการผลิต หมายถึงกิจการที่มีการดำเนินธุรกิจโดยมีการแปรรูปวัตถุดิบให้เป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ด้วยเครื่องจักรหรือเคมีภัณฑ์ ไม่ว่าจะการแปรรูปนั้นจะผ่านกระบวนการโดยเครื่องจักรหรือด้วยมือ โดยครอบคลุมถึงการผลิตในภาคอุตสาหกรรม
2. ธุรกิจการค้า หมายถึงกิจการที่มีการดำเนินธุรกิจขายสินค้าทั้งสินค้าใหม่และสินค้าใช้แล้ว โดยสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท
 - 2.1 ธุรกิจค้าส่ง คือการขายสินค้าทั้งสินค้าใหม่และสินค้าใช้แล้วให้แก่ผู้ค้าปลีก รวมถึงการค้าให้แก่ผู้ค้าส่งด้วยกันด้วย

- 2.2 ธุรกิจค้าปลีก คือการขายสินค้าทั้งสินค้าใหม่และสินค้าใช้แล้วให้แก่ประชาชนทั่วไปเพื่อบริโภค
3. ธุรกิจการบริการ หมายถึงกิจการที่ดำเนินธุรกิจให้บริการทั้งหมด ครอบคลุมถึงการศึกษาศึกษา สุขภาพ บันเทิง ขนส่ง ก่อสร้าง โรงแรมและห้องพัก ร้านอาหาร/ภัตตาคาร การซ่อมแซมทุกชนิด และการท่องเที่ยว

2.2 เกณฑ์การแบ่งขนาดกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

สำหรับเกณฑ์ในการแบ่งขนาดของกิจการนั้นมีความแตกต่างกันทั้งจากหน่วยงานต่าง ๆ ภายในประเทศเอง หรือเกณฑ์ที่แตกต่างกันระหว่างประเทศต่าง ๆ เช่น เกณฑ์ในการแบ่งขนาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนั้น ใช้จำนวนการจ้างแรงงานและมูลค่าของสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน โดยไม่รวมที่ดินเป็นเกณฑ์ในแบ่งขนาดธุรกิจ โดยถ้าหากเกณฑ์ทั้งสองไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกันให้ใช้ตัวที่น้อยกว่าเป็นตัวพิจารณา ดังนี้

ตารางที่ 2.1 นิยามกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย

ประเภทธุรกิจ	ธุรกิจขนาดย่อม		ธุรกิจขนาดกลาง	
	จำนวนการจ้างงาน	มูลค่าสินทรัพย์	จำนวนการจ้างงาน	มูลค่าสินทรัพย์
ธุรกิจการผลิต	ไม่เกิน 50 คน	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	51-200 คน	เกิน 50-200 ล้านบาท
ธุรกิจการค้า				
- ธุรกิจค้าส่ง	ไม่เกิน 25 คน	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	26-50 คน	เกิน 50-100 ล้านบาท
- ธุรกิจค้าปลีก	ไม่เกิน 15 คน	ไม่เกิน 30 ล้านบาท	16-30 คน	เกิน 30-60 ล้านบาท
ธุรกิจการบริการ	ไม่เกิน 50 คน	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	51-200 คน	เกิน 50-200 ล้านบาท

ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

นิยามในการแบ่งขนาดของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกันออกไป แต่โดยส่วนมากก็จะมีเกณฑ์การแบ่งตามอัตราการจ้างแรงงานหรือมูลค่าของยอดขาย สินทรัพย์ และทุนจดทะเบียน ซึ่งจะขึ้นอยู่กับแนวทางของหน่วยงานกำกับดูแลในแต่ละประเทศ ตามความเหมาะสมในการดำเนินนโยบายขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ตัวอย่างนิยามกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของแต่ละประเทศ ดังนี้

ตารางที่ 2.2 นิยามกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศต่าง ๆ

ประเทศ	ธุรกิจขนาดย่อม		ธุรกิจขนาดกลาง	
	จำนวนการจ้างงาน	อื่น ๆ	จำนวนการจ้างงาน	อื่น ๆ
แคนาดา				
- มิใช่อุตสาหกรรมผลิต	ไม่เกิน 50 คน	ยอดขายไม่เกิน 5 ล้านเหรียญ แคนาดา	50-499 คน	ยอดขายไม่เกิน 5-20 ล้านเหรียญ แคนาดา
- อุตสาหกรรมผลิต	ไม่เกิน 100 คน	ยอดขายไม่เกิน 5 ล้านเหรียญ แคนาดา	100-499 คน	ยอดขายไม่เกิน 5-20 ล้านเหรียญ แคนาดา
ญี่ปุ่น				
- เหมืองแร่ อุตสาหกรรมผลิต ฯลฯ	ไม่เกิน 300 คน	ทุนจดทะเบียน ไม่เกิน 100 ล้าน เยน	ไม่เกิน 300 คน	ทุนจดทะเบียน ไม่เกิน 100 ล้าน เยน
- ค้าส่ง	ไม่เกิน 100 คน	ทุนจดทะเบียน ไม่เกิน 30 ล้านเยน	ไม่เกิน 100 คน	ทุนจดทะเบียน ไม่เกิน 30 ล้านเยน
- ค้าปลีกและบริการ	ไม่เกิน 50 คน	ทุนจดทะเบียน ไม่เกิน 10 ล้านเยน	ไม่เกิน 50 คน	ทุนจดทะเบียน ไม่เกิน 10 ล้านเยน

ตารางที่ 2.2 นิยามกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศต่าง ๆ (ต่อ)

ประเทศ	ธุรกิจขนาดย่อม		ธุรกิจขนาดกลาง	
	จำนวนการจ้างงาน	อื่น ๆ	จำนวนการจ้างงาน	อื่น ๆ
เกาหลีใต้				
- อุตสาหกรรมเหมืองแร่ ขนส่ง	ไม่เกิน 300 คน	สินทรัพย์รวม 20-80 ล้านวอน	ไม่เกิน 300 คน	สินทรัพย์รวม 20-80 ล้านวอน
- ก่อสร้าง	ไม่เกิน 200 คน	สินทรัพย์รวม 20-80 ล้านวอน	ไม่เกิน 200 คน	สินทรัพย์รวม 20-80 ล้านวอน
- พาณิชยกรรม และ ธุรกิจบริการอื่น ๆ	ไม่เกิน 20 คน	สินทรัพย์รวม 20-80 ล้านวอน	ไม่เกิน 20 คน	สินทรัพย์รวม 20-80 ล้านวอน
มาเลเซีย	ไม่เกิน 75 คน	ส่วนของผู้ถือหุ้นน้อยกว่า 5 แสนริงกิต	ไม่เกิน 75 คน	ส่วนของผู้ถือหุ้น 0.5-2.5 ล้านริงกิต
ฟิลิปปินส์	10-99 คน	สินทรัพย์รวม 1.5-15 ล้านเปโซ	100-199 คน	สินทรัพย์รวม 15-60 ล้านเปโซ
สิงคโปร์				
- อุตสาหกรรมผลิต	ไม่เกิน 100 คน	สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนไม่เกิน 12 ล้านเหรียญสิงคโปร์	ไม่เกิน 100 คน	สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนไม่เกิน 12 ล้านเหรียญสิงคโปร์
- อุตสาหกรรมบริการ	ไม่เกิน 100 คน	สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนไม่เกิน 12 ล้านเหรียญสิงคโปร์	ไม่เกิน 100 คน	สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนไม่เกิน 12 ล้านเหรียญสิงคโปร์
จีน	ขึ้นอยู่กับผลผลิตของผลิตภัณฑ์หลักแต่ละบริษัท ถ้ามีกลุ่มของผลิตภัณฑ์หลายชนิดจะถูกกำหนดตามมูลค่าเดิมของสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน			

ตารางที่ 2.2 นิยามกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศต่าง ๆ (ต่อ)

ประเทศ	ธุรกิจขนาดย่อม		ธุรกิจขนาดกลาง	
	จำนวนการจ้างงาน	อื่น ๆ	จำนวนการจ้างงาน	อื่น ๆ
อินโดนีเซีย	สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนไม่เกิน 0.2 พันล้านรูเปีย ยอดขายไม่เกิน 1 พันล้านรูเปีย			
ไต้หวัน				
- อุตสาหกรรมผลิตและก่อสร้าง	ทุนจดทะเบียนไม่เกิน 40 ล้านเหรียญไต้หวัน หรือสินทรัพย์รวมไม่เกิน 120 ล้านเหรียญไต้หวัน ยอดขายไม่เกิน 40 ล้านเหรียญไต้หวัน			
- อุตสาหกรรมบริการ	ทุนจดทะเบียนไม่เกิน 40 ล้านเหรียญไต้หวัน หรือสินทรัพย์รวมไม่เกิน 120 ล้านเหรียญไต้หวัน ยอดขายไม่เกิน 40 ล้านเหรียญไต้หวัน			

ที่มา: www.thaisme.com

สำหรับมุมมองการแบ่งขนาดกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาวิชาชีพบัญชีนั้น ใช้เกณฑ์ความซับซ้อนขององค์กร (สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2559) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีความซับซ้อน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะคือ
 - 1.1 กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่เป็นบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้าของกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ
 - 1.2 กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีเงินลงทุนในกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะในฐานะบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้าของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ
 - 1.3 กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีเงินลงทุนในบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้าเป็นกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ หรือกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่เป็นบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้าของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ
2. กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ไม่มีความซับซ้อน ได้แก่ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะอื่นที่ไม่เข้าเกณฑ์กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีความซับซ้อน

จากข้อมูลข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่าเกณฑ์ในการแบ่งขนาดของกิจการออกเป็นขนาดกลางและขนาดย่อมในแต่ละส่วนงาน หรือในแต่ละประเทศนั้นมีความแตกต่างกันออกไป ไม่มีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน หรือกฎเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานในการแบ่งขนาดที่เป็นกฎเกณฑ์เดียวกัน

2.3 มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs)

สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ได้มีการแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อพิจารณานำมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs) ที่กำหนดโดยคณะกรรมการมาตรฐานบัญชีระหว่างประเทศ (IASB) มาปฏิบัติใช้ในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นประโยชน์กับผู้ใช้ข้อมูลรายงานทางการเงิน และยกระดับคุณภาพของข้อมูลรายงานทางการเงินให้มีความเป็นสากล เพิ่มความสามารถในการแข่งขัน และเพิ่มการเข้าถึงแหล่งเงินทุน โดยจะนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs) มาใช้แทนและมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (IFRS for NPAEs) เหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เพื่อรองรับการเข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์ของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เพราะหลักเกณฑ์การรับรู้รายได้และการวัดมูลค่าของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (IFRS for PAEs) มีความแตกต่างกันน้อยมาก ทำให้บริษัทขนาดกลางและขนาดย่อมที่กำลังขยายกิจการเพื่อเข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์มีความพร้อมเกี่ยวกับข้อมูลทางการเงิน

ตามแผนระยะเวลาที่สภาวิชาชีพบัญชีฯ ได้วางไว้นั้นรอบระยะเวลาบัญชีเริ่มตั้งแต่ 1 มกราคม พ.ศ. 2561 กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะทุกกิจการจะต้องถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม แต่อาจมีการผ่อนผันในบางประเด็นให้กับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ไม่มีความซับซ้อน โดยเกณฑ์การแบ่งขนาดของกิจการจะไม่ใช้ขนาดของสินทรัพย์ รายได้ จำนวนพนักงาน หรือขนาดของส่วนของเจ้าของ แต่จะพิจารณาในเรื่องของการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการ (ความซับซ้อนขององค์กร) หากกิจการมีสถานะเป็นบริษัทแม่ บริษัทย่อย บริษัทร่วม กิจการร่วมค้า หรือกิจการที่มีการลงทุนระหว่างกันแต่ไม่ใช่กิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (PAEs) ให้จัดว่าเป็นกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีความซับซ้อน แต่ถ้าไม่ใช่ที่กล่าวมาให้ถือว่าเป็นกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ไม่มีความซับซ้อน

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ได้กำหนดคณิยามของการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ คือกิจการทุกกิจการที่อยู่ภายใต้คณิยามของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ไม่ได้เลือกใช้มาตรฐานฉบับใหญ่ (IFRS for PAEs) โดยจะมีการยกเลิกมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (IFRS for NPAEs) แต่ทางคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานบัญชีก็คำนึงถึงต้นทุนที่ต้องไม่เพิ่มขึ้นจนเกินไปสำหรับนักบัญชีและกิจการ โดยมีการแบ่งระดับของกิจการออกเป็น 3 กลุ่ม (สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2559) ดังนี้

1. กิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (Publicly Accountable Entities) ใช้ปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (Thai Financial Reporting Standard for Publicly Accountable Entities: IFRS for PAEs) ซึ่งได้แก่กิจการที่มีลักษณะดังนี้
 - 1.1 กิจการที่มีตราสารทุนหรือตราสารหนี้ของกิจการซึ่งมีการซื้อขายต่อประชาชนทั้งในตลาดหลักทรัพย์ในประเทศหรือต่างประเทศหรือการชื้อขายนอกตลาดหลักทรัพย์หรือกิจการที่ต้องนำส่งรายงานทางการเงินของกิจการต่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์หรือหน่วยงานกำกับดูแลอื่นเพื่อวัตถุประสงค์ในการออกขายหลักทรัพย์ใด ๆ ต่อประชาชน
 - 1.2 กิจการที่ประกอบธุรกิจหลักเกี่ยวกับการดูแลสินทรัพย์ของกลุ่มบุคคลภายนอกในวงกว้าง เช่น สถาบันการเงิน บริษัทประกันชีวิต หรือประกันวินาศภัย บริษัทหลักทรัพย์กองทุนรวม ตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย เป็นต้น
 - 1.3 บริษัทมหาชนตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชน
 - 1.4 กิจการอื่นที่จะกำหนดเพิ่มเติม
2. กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีความซับซ้อน ให้ปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (Thai Financial Reporting Standard for Small and Medium Sized Entities: IFRS for SMEs) ได้แก่กิจการที่มีลักษณะดังนี้
 - 2.1 กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่เป็นบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้าของกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

- 2.2 กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีเงินลงทุนในกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะในฐานะบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้าของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ
- 2.3 กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีเงินลงทุนในบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้าเป็นกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ หรือกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่เป็นบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้าของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ
3. กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ไม่มีความซับซ้อน ให้ปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมแต่ได้รับยกเว้นข้อกำหนดบางบท (Thai Financial Reporting Standard for Small and Medium Sized Entities: TFRS for SMEs) ซึ่งได้แก่กิจการที่ไม่ใช่กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีความซับซ้อน

มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs) จัดทำโดยอ้างอิงจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs) โดย IASB ซึ่งได้ทำการศึกษาตั้งแต่ปี ค.ศ. 2003 ประกาศใช้อย่างเป็นทางการครั้งแรกในปี ค.ศ. 2009 และมีการพัฒนาทำการปรับปรุงมาอย่างต่อเนื่อง

สำหรับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมประกอบด้วย 35 บท ซึ่งเป็นการลดภาระในการจัดทำรายงานทางการเงินของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในบางกิจการที่เดิมต้องจัดทำตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for PAEs) สำหรับเรื่องการวัดมูลค่ายุติธรรม การรับรู้รายการ และการเปิดเผยข้อมูลต่าง ๆ การปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม จะสะท้อนข้อมูลเชิงเศรษฐกิจมากกว่าการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs) ซึ่งมีเนื้อหาจำนวน 22 บท เนื้อหาที่เพิ่มเติมขึ้น ได้แก่ งบกระแสเงินสด งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ หมายเหตุประกอบงบการเงิน เครื่องมือทางการเงิน เงินลงทุนในบริษัทร่วม/บริษัทร่วมค้า การรวมธุรกิจและค่าความนิยม หนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น เงินอุดหนุนรัฐบาล การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์ การค้ำประกันของสินทรัพย์ ผลประโยชน์พนักงาน ภาวะเงินเฟ้อรุนแรง การเปิดเผย

ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน และกิจกรรมพิเศษ เช่น เกษตรกรรม เหมืองแร่ และ สัมปทานบริการ

ประเทศต่าง ๆ ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) มีการนำมาตรฐานการ รายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้แล้ว 4 ประเทศ อยู่ระหว่าง ศึกษา 2 ประเทศ สถานะของการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ของประเทศในกลุ่ม ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนสามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 2.3 การนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ประเทศ	การประกาศใช้	เกณฑ์ที่ใช้	จำนวนระดับของมาตรฐาน	การบังคับใช้
เนการาบรูไนดารุสซาลาม	ยังไม่ใช้	-	2 ระดับ (Full IFRS และ Local GAAP)	-
ราชอาณาจักรกัมพูชา	ประกาศใช้แล้ว	SMEs ที่ต้อง Audit และ รายได้เกิน 23MB หรือ สินทรัพย์เกิน 15 MB หรือมีพนักงานเกิน 100 คน (เข้า 2 ใน 3)	2 ระดับ (Full IFRS และ IFRS for SMEs)	บังคับใช้กับ SMEs ที่ต้อง Audit และเลือกใช้ Full IFRS ถ้าไม่ต้อง Audit
สาธารณรัฐอินโดนีเซีย	ยังไม่ใช้	-	2 ระดับ (Full IFRS และ Local GAAP)	-
สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว	อยู่ระหว่างทำการศึกษา	-	1 ระดับ (Local GAAP)	-
สหพันธรัฐมาเลเซีย	ประกาศใช้แล้วแต่ มีการ แก้ไขคำนิยาม SMEs, การ จัดทำงบการเงินรวมและ ธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์	กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสีย สาธารณะ	3 ระดับ (Full IFRS, IFRS for SMEs และ Local GAAP (Local GAAP จะยกเลิกใน ปี 2016)	บังคับใช้กับกิจการที่ไม่มี ส่วนได้เสียสาธารณะ สำหรับปี 2016

ตารางที่ 2.3 การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ต่อ)

ประเทศ	การประกาศใช้	เกณฑ์ที่ใช้	จำนวนระดับของมาตรฐาน	การบังคับใช้
สาธารณรัฐฟิลิปปินส์	ประกาศใช้แล้ว	สินทรัพย์ 2-220MB หรือ หนี้สิน 2-155MB	3 ระดับ (Full IFRS, IFRS for SMEs และ Tax base สำหรับ Micro Entities)	บังคับใช้แต่ใช้ Full IFRS ได้
สาธารณรัฐสิงคโปร์	ประกาศใช้แล้ว	รายได้ไม่เกิน 250MB หรือ สินทรัพย์ไม่เกิน 250MB หรือพนักงาน ไม่เกิน 50 คน (เข้าเกณฑ์ 2 ใน 3)	3 ระดับ (Full IFRS, IFRS for SMEs และ SFRS สำหรับ Small Entities)	บังคับใช้แต่ใช้ Full IFRS ได้
ราชอาณาจักรไทย	อยู่ระหว่างทำการศึกษา	-	2 ระดับ (Full IFRS และ Local GAAP)	-
สาธารณรัฐสังคมนิยม เวียดนาม	ยังไม่ใช้	-	1 ระดับ (Local GAAP)	-

ที่มา : เอกสารประกอบการสัมมนาทำความเข้าใจเรื่อง ร่าง TFRS for SMEs โดยสภาวิชาชีพบัญชี ฯ

จากข้อมูลข้างต้นเกี่ยวกับเกณฑ์ในการจัดกลุ่มกิจการที่จะนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกันระหว่างประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สำหรับประเทศไทยนั้นใช้เกณฑ์ในการแบ่งตามความซับซ้อนของกิจการ แต่บางประเทศแบ่งตามขนาดของมูลค่าสินทรัพย์ บางประเทศแบ่งตามขนาดมูลค่าของรายได้ หรือจำนวนการจ้างงาน อีกทั้งจำนวนระดับของมาตรฐานก็มีความแตกต่างกัน บางประเทศก็มีการแบ่งระดับของมาตรฐานออกเป็น 3 ระดับ บางประเทศก็แบ่งออกเป็น 2 ระดับ แตกต่างกันไป

หลักการของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม จำนวน 35 บทแบ่งเป็น 6 ประเด็นหลัก ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกเข้าใจได้ดังนี้

ประเด็นการจัดทำรายงานทางการเงิน กิจการต้องมีการจัดทำงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ แยกกำไรจากส่วนงานดำเนินงานที่ยกเลิกในงบกำไรขาดทุน ต้องมีการจัดทำกระแสเงินสด และงบการเงินรวม และต้องมีการเปิดเผยรายการระหว่างกันของกิจการที่เกี่ยวข้องกัน

ประเด็นสินทรัพย์ มีการนำมูลค่ายุติธรรมมาใช้ในการวัดมูลค่าสินทรัพย์ การรับรู้รายการเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาจะรับรู้เป็นรายจ่ายทันทีรวมถึงต้องมีการเปิดเผยในแต่ละงวดเวลาบัญชีด้วย รวมถึงต้องมีการพิจารณาการด้อยค่าทั้งการด้อยค่าชั่วคราวและถาวร โดยการพิจารณาต้องพิจารณาจากการนำมูลค่ายุติธรรมหักต้นทุนในการขายและมูลค่าจากการใช้งานประกอบด้วย

ประเด็นเงินลงทุนและเครื่องมือทางการเงิน ถือเป็นประเด็นที่มีความใหม่เป็นอย่างมาก ในส่วนของเงินลงทุนในบริษัทย่อย บริษัทร่วมและกิจการที่ควบคุมร่วมกันมาตรฐานกำหนดให้รับรู้เงินลงทุนด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งจาก 2 วิธี คือ ราคารุนหักค่าเพื่อการด้อยค่า หรือมูลค่ายุติธรรม (รับรู้การเปลี่ยนแปลงของมูลค่ายุติธรรมในกำไรหรือขาดทุน) การจัดประเภทเครื่องมือทางการเงินมีความใกล้เคียงกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ฉบับที่ 39 ยกเว้นในส่วนของการเปิดเผยข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงิน และประเด็นการรวมธุรกิจทุกประเภทต้องบันทึกบัญชีตามวิธีซื้อ

ประเด็นหนี้สิน การประมาณการหนี้สินผลประโยชน์พนักงาน หากกิจการมีความสามารถโดยไม่ใช้ต้นทุนที่สูงเกินไป กิจการควรใช้วิธีคิดลด และกิจการต้องมีการบันทึกภาษีเงินได้ของงวดปัจจุบันและภาษีเงินได้รอการตัดบัญชี

ประเด็นรายได้และค่าใช้จ่าย ธุรกิจสังหาริมทรัพย์รับรู้รายได้เมื่อโอนเท่านั้น การรับรู้ดอกเบี้ยต้องรับรู้ด้วยวิธีอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง และการรับรู้ต้นทุนการกู้ยืมต้องรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายทันที

ประเด็นเรื่องอื่น ๆ ประเด็นเรื่องเกษตรกรรมและสินทรัพย์ชีวภาพอื่นเป็นประเด็นใหม่ โดยต้องมีการวัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรม และประเด็นเกี่ยวกับการเปิดเผยโดยรวมมีข้อกำหนดมากกว่ามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)

อย่างไรก็ตามทางคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานบัญชีเล็งเห็นถึงความสำคัญในประกาศใช้มาตรฐานมาตรฐานฉบับดังกล่าวว่าจะต้องไม่เป็นการเพิ่มต้นทุนที่มากจนเกินไปแก่นักบัญชีและกิจการ ดังนั้นเมื่อมีการการประกาศใช้มาตรฐานฉบับดังกล่าวแล้ว อาจมีการจัดทำคำชี้แจงเพื่อลดข้อกำหนดบางเรื่องให้แก่กิจการที่ไม่ได้มีฐานะเป็นบริษัทใหญ่ บริษัทย่อย บริษัทร่วม กิจการร่วมค้าของกลุ่มกิจการใด โดยอาจมีการพิจารณาผ่อนผันไม่ว่าจะด้วยลักษณะของธุรกิจหรือต้นทุนที่เกิดขึ้นจากการจัดทำข้อมูลและประโยชน์ที่จะได้รับสำหรับผู้ใช้อข้อมูล

2.4 คุณภาพของข้อมูลทางการเงิน

จากแม่บทการบัญชี (ปรับปรุง 2552) ได้มีการกล่าวถึงคุณภาพของข้อมูลทางการเงินว่า ข้อมูลที่มีคุณภาพต้องมีประโยชน์ต่อผู้ใช้อข้อมูล โดยต้องคุณสมบัติดังนี้ คือ ความเข้าใจได้ ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ความเชื่อถือได้ และการเปรียบเทียบกันได้

ความเข้าใจได้ (Understandability) ข้อมูลต้องสามารถเข้าใจได้ในทันที ภายใต้อสมมติฐานที่ว่า ผู้ใช้อข้อมูลมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการบัญชีพอควร และมีความตั้งใจที่จะศึกษาข้อมูล

ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ (Relevance) ข้อมูลมีประโยชน์ต้องสามารถใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจได้ ซึ่งข้อมูลจะมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจต้องมี 2 ลักษณะที่สำคัญ คือ มีคุณค่าทางการพยากรณ์ และมีคุณค่าทางการยืนยัน โดยข้อมูลที่มีคุณค่าทางการพยากรณ์ต้องเป็นข้อมูลที่ทำให้ผู้ใช้มีความเห็นแตกต่างไป และสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการคาดการณ์ผลลัพธ์ในอนาคตได้ เมื่อข้อมูลมีคุณค่าทางการพยากรณ์จะสะท้อนให้เห็นว่าข้อมูลมีคุณค่าทางการยืนยันสามารถตรวจสอบที่มาของข้อมูลในอดีตได้ นอกจากจะสามารถนำไปใช้ในการพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคตได้แล้วนั้น ข้อมูลต้องสามารถนำมาใช้สำหรับตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้อย่างทันเวลาด้วย

ความเชื่อถือได้ (Reliability) ข้อมูลที่นำเสนอต้องมีความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม ต้องมีการนำเสนอข้อมูลโดยปราศจากความลำเอียง โดยการเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมนั้นต้องมีลักษณะ 3 ประการ คือ ครบถ้วน เป็นกลาง และปราศจากข้อผิดพลาด ความครบถ้วนของข้อมูล นอกจากตัวเลขที่แสดงแล้วยังรวมถึงคำอธิบาย คำนิยามรายการ กระบวนการในการได้มาของข้อมูลที่แสดงด้วย เป็นการแสดงให้เห็นถึงความเชื่อถือได้ของข้อมูล เป็นกลาง การนำเสนอข้อมูล ต้องมีการนำเสนอข้อมูลทุกอย่างเท่าเทียมกัน โดยปราศจากอคติใดใด ไม่มีการให้ความสำคัญในข้อมูลหนึ่งส่วนใดเป็นพิเศษ รวมถึงต้องไม่มีการปรับแต่งข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์สร้างความพึงพอใจแก่ผู้ใช้ข้อมูล และการปราศจากข้อผิดพลาด ในที่นี้หมายถึงข้อมูลต้องไม่มีข้อผิดพลาดหรือการยกเว้นโดยจงใจ ไม่ได้หมายถึงความถูกต้องครบถ้วนทุกประการ

การเปรียบเทียบกันได้ (Comparability) ข้อมูลสามารถเปรียบเทียบได้กับข้อมูลที่มีความคล้ายคลึงกันกับข้อมูลของกิจการอื่นในช่วงเวลาเดียวกัน หรือเปรียบเทียบกับข้อมูลเดียวกันของกิจการในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน โดยข้อมูลต้องมีความสม่ำเสมอในการเลือกถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติต่าง ๆ

2.5 ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

2.5.1 ทฤษฎีความเป็นองค์กรอันชอบธรรม (Institutional Legitimacy Theory)

เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงความต้องการได้รับการยอมรับจากสังคม โดยกิจการหรือองค์กรต่าง ๆ ต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคม เนื่องจากในการดำเนินธุรกิจต้องมีการใช้ทรัพยากรของส่วนรวม ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่นกิจการหรือองค์กรต่าง ๆ จึงต้องได้รับการยอมรับจากสังคม ลัทินี ทัศนพงศากุล (2548) ได้กล่าวว่า จากแนวคิดดังกล่าวนำไปสู่การคาดการณ์ว่า IASC (The International Accounting Standards Committee) จะพยายามที่จะทำให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้รับความพอใจสูงสุด เพื่อให้หน่วยงานได้รับการยอมรับและให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งผลของความพยายามนั้นทำให้มาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศมีความยืดหยุ่นมาก มีการให้ทางเลือกที่หลากหลายในการปฏิบัติ สามารถปรับใช้ให้ตรงกับลักษณะในการประกอบธุรกิจของแต่ละประเทศได้ Wallance (1990) กล่าวว่ากรณีที่ IASC จะบรรลุวัตถุประสงค์การใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับเดียว IASC ต้องทำให้เกิดการยอมรับทั้งจากหน่วยงานที่กำกับดูแลเกี่ยวกับกฎระเบียบข้อบังคับการบัญชี และจากกิจการหรือองค์กรต่าง ๆ ในฐานะผู้ปฏิบัติ ดังนั้นการจะออกแนวทางหรือข้อกำหนดใดใดนั้นต้องมีความชอบธรรมจึงจะทำให้ได้รับการยอมรับจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้

การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม มาปฏิบัติใช้นั้น ก็เพื่อเป็นการยกระดับคุณภาพข้อมูลทางการเงิน เพื่อให้เกิดมาตรฐานในการใช้ ข้อมูลร่วมกัน ซึ่งเป็นการแสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อให้ได้รับการยอมรับ มาตรฐาน ฉบับดังกล่าวมีการปรับปรุงและพิจารณาให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ข้อมูล ทำ ให้ง่ายในการทำความเข้าใจ ซึ่งจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการยอมรับจากสังคมได้

2.5.2 ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Theory)

ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่เชื่อมโยงกับเรื่องการเป็นองค์กรอันชอบธรรม แนวคิดตาม ทฤษฎีนี้เน้นไปในเรื่องนโยบายของบริษัทที่มีความเกี่ยวข้องกับผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ของกิจการ ทั้งลูกค้า พนักงาน ผู้ถือหุ้น องค์กรของภาครัฐ คู่ค้า หรือสังคมชุมชน เป็นต้น กิจการมี ภาระที่ต้องตอบสนองต่อความต้องการของคนกลุ่มดังกล่าว เพื่อให้กิจการสามารถดำเนินธุรกิจ ต่อไปได้อย่างมั่นคง

การจัดทำรายงานทางการเงินให้มีคุณภาพจึงถือเป็นหนึ่งในความรับผิดชอบต่อ สังคแล้ว การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs) มาปฏิบัติใช้จะเป็นการช่วยให้ข้อมูลทางการเงินมีคุณภาพ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถ เข้าใจในเนื้อหา นำข้อมูลไปเปรียบเทียบ และสามารถใช้อ้างอิงเพื่อพยากรณ์ได้ รวมถึงข้อมูลมีความ น่าเชื่อถืออีกด้วย

ดังนั้นทฤษฎีผู้มีส่วนได้เสียจึงถูกนำมาให้เพื่ออธิบายตามวัตถุประสงค์การศึกษา ความสัมพันธ์ของการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมา ปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน ซึ่งหากข้อมูลทางการเงินของกิจการขนาดกลางและ ขนาดย่อมมีคุณภาพย่อมตอบสนองต่อผู้ใช้งารายงานทางการเงิน (ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย) ได้

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชุตินุช อินทรประสิทธิ์ (2557) ทำการศึกษาเปรียบเทียบมาตรฐานการบัญชีสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อมระหว่างประเทศไทย มาเลเซีย และสิงคโปร์ ประเด็นการนำ มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาถือปฏิบัติ โครงสร้าง และเนื้อหาของมาตรฐานในภาพรวม และทิศทางของการพัฒนามาตรฐานในอนาคต พบว่าทั้ง 3 ประเทศมีการพัฒนามาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้นเพื่อให้กิจการ ถือปฏิบัติ โดยประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศเดียวใน 3 ประเทศที่มีมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมที่อ้างอิงจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมที่สมบูรณ์ ส่วนประเทศไทยและมาเลเซียนั้นอยู่ระหว่างการศึกษาและพัฒนาอ้างอิงเนื้อหาจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อไปในอนาคต

ปราณี อินทร์น้อย (2554) ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะเนื่องจากความแตกต่างกันของรูปแบบการประกอบธุรกิจและขนาดของกิจการของธุรกิจสถานีบริหรน้ำมันในเขตจังหวัดสระบุรี จากกลุ่มตัวอย่างผู้จัดทำบัญชีของธุรกิจสถานีน้ำมันในเขตจังหวัดสระบุรี ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติตามมาตรฐานการฉบับดังกล่าวในกิจการที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันมีปัญหาในเรื่องการรับรู้รายการ การวัดมูลค่าสินทรัพย์ถาวรและรายได้ การนำเสนองบการเงิน และการเปิดเผยนโยบายการบัญชีที่กิจการเลือกใช้ แต่ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันไม่ก่อให้เกิดปัญหาจากการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

มัทนชัย สุทธิพันธ์ และสุนิสา สุขสวัสดิ์ (2557) ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะละคุณภาพในการ ปฏิบัติงานของนักบัญชีไทย จากการศึกษาพบว่านักบัญชีของไทยมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้มาตรฐานฉบับดังกล่าวและคุณภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชีไทยอยู่ในระดับมาก แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้มาตรฐานฉบับดังกล่าวกับคุณภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชีไทย จากการศึกษาพบว่ากิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมีทั้งที่เลือกปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะและไม่เลือกปฏิบัติตาม โดยกลุ่มที่เลือกปฏิบัติตามส่วนใหญ่เป็นกิจการย่อยของบริษัทมหาชนตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชน กิจการที่กำลังเตรียมตัวจดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และกิจการที่มีความพร้อมและมีความรู้ความสามารถในการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้

สุภาภรณ์ กุศลสัตย์ และเสาวนีย์ ลิขณวัฒน์ (2550) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทยในมุมมองของผู้สอบบัญชี พบว่าผู้สอบสอบบัญชีมีความเห็นด้วยที่จะมีการนำมาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวมาใช้ในประเทศไทยเนื่องจากมาตรฐานบัญชีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่เหมาะสม และมีความเห็นว่าควรมีการกำหนดเป็นแนวทางเลือกให้ธุรกิจสามารถเลือกใช้มาตรฐานบางฉบับในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่เหมาะสมได้ และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการนำมาตราฐานฉบับดังกล่าวมาใช้คือ สามารถจัดทำรายงานทางการเงินได้รวดเร็วยิ่งขึ้น และลดข้อผิดพลาดจากการจัดทำรายงานทางการเงิน และปัญหาที่ผู้สอบบัญชีให้ความเห็นว่าอาจจะเกิดขึ้นจากการนำมาตราฐานฉบับดังกล่าวมาใช้ คือความสมบูรณ์ของข้อมูลลดลง ทำให้ส่งผลกระทบต่อการใช้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจ และปัญหาการลดลงของความสามารถเปรียบเทียบได้ของรายงานทางการเงินซึ่งอาจทำให้กิจการจำเป็นต้องเลือกจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการบัญชีฉบับเต็ม

สุวรรณีย์ รุ่งจตุรงค์ (2558) ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจในการจัดทำบัญชีตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะจากกลุ่มตัวอย่างผู้จัดทำบัญชีในกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าระดับการศึกษาและการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ของผู้จัดทำบัญชีที่แตกต่างกันไม่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจในการจัดทำบัญชีตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าว แต่ประสบการณ์ทำงานด้านบัญชีและระดับตำแหน่งที่แตกต่างกันส่งผลกระทบต่อระดับความรู้ความเข้าใจในการจัดทำบัญชีตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

เอื้องฟ้า คุณแสง และสุริย์ โขษกรัญญ (2558) ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพงบการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในมุมมองของผู้สอบรับอนุญาตในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการศึกษาพบว่าคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน 4 ด้าน ได้แก่ ความเข้าใจได้ ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ความเชื่อถือได้ และการเปรียบเทียบกันได้ส่งผลกระทบต่อคุณภาพของงบการเงิน รวมถึงการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพงบการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3 ด้าน คือ ด้านผู้จัดทำบัญชี ด้านมาตรฐานการบัญชี และด้านผู้ประกอบการล้วนส่งผลกระทบต่อคุณภาพงบการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในมุมมองของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตในระดับมากทั้งสิ้น

Ploybut (2012) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ในประเทศไทยโดยทำการศึกษาถึงความต้องการใช้ข้อมูลและประเมินถึงต้นทุน และประโยชน์ของการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดและขนาดย่อมของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่าการจัดทำรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองความต้องการทางกฎหมาย ต้นทุนจากการนำมาตราฐานมาถือปฏิบัติไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาว่าภาระที่เกิดขึ้นส่งผลอย่างไรต่อกิจการ อีกทั้งข้อมูลจากรายงานทางการเงินไม่ตอบสนองการใช้งานแก่ผู้ใช้ข้อมูลทางการเงินหลักของกิจการ การเปิดเผยมากเกินไปตามมาตรฐานนั้นในมุมมองของผู้บริหารเห็นว่าเป็นจุดอ่อนให้แก่กิจการ ดังนั้น โดยส่วนใหญ่ไม่เห็น

ด้วยการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติ
ใช้

Bohusova and Blaskova (2011) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในการนำ
มาตรฐานการรายงานเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของแต่ละประเทศ
โดยทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาและประเทศในกลุ่ม EU การนำมาตราฐานการ
รายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้นี้มีหลาย
ประเทศที่มีระบบการรายงานทางการเงินมีคุณภาพเกิดความไม่แน่ใจที่จะนำมาปฏิบัติใช้ แต่สำหรับ
ประเทศที่มีประสิทธิภาพเชิงเศรษฐกิจที่ต่ำจะมีความคาดหวังกับการนำมาตราฐานการรายงานทาง
การเงินระหว่าง ประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ จากข้อมูลทางสถิติ
พบว่าประเทศที่มี การนำมาตราฐานการรายงานเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาด
ย่อมมาปฏิบัติใช้มี GDP per capita ต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่ปฏิเสธที่จะนำมาตราฐานตัว
นี้มาปฏิบัติใช้ จาก ข้อมูลที่ทำการวิเคราะห์พบว่าในประเทศที่มีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจและ
คุณภาพของระบบการ จัดทำรายงานทางการเงินต่ำจะมีแนวโน้มที่จะยอมรับการนำมาตราฐานการ
รายงานเงินระหว่างประเทศ สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติ แต่สำหรับในประเทศที่
พัฒนาแล้วและมีระบบการ จัดทำรายงานทางการเงินมีคุณภาพในแนวโน้มที่จะปฏิเสธการนำ
มาตรฐานการรายงานเงินระหว่าง ประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้

Neag (2010) ทำการศึกษาถึงมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ
สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับกิจการขนาดเล็ก ถึงเกณฑ์ที่เหมาะสมในการพิจารณาว่า
กิจการใดควรปฏิบัติตามแนวทางใด สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมนั้นมีความเป็นไปได้ที่
จะใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
แต่ สำหรับกิจการขนาดเล็กแนวทางที่เหมาะสมที่ จะนำมาถือปฏิบัตินั้นควรเป็นกฎระเบียบ
ระดับชาติที่ สามารถใช้ได้ง่าย เข้าใจได้ง่าย ในการทำวิจัยที่ Mures ประเทศโรมาเนีย พบว่าการ
จัดทำข้อมูลทางการเงินที่มีคุณภาพนั้นไม่ได้การคำนึงถึงขนาดของกิจการ แต่สำหรับในกลุ่ม
สหภาพยุโรปนั้นมีการ คำนึงถึงขนาดของกิจการที่เหมาะสม สำหรับกิจการขนาดเล็กนั้นมีความ
จำเป็นต้องมีแนวทางที่ง่าย ไม่ซับซ้อน ผู้วิจัยเห็นด้วยในประเด็นที่ว่าถึงแม้ว่าขนาดขององค์กรจะมี
ความแตกต่างกันแต่คุณภาพ ของข้อมูลไม่ควรมีความแตกต่างกัน แต่แนวทางในบางประเด็นอาจ
จำเป็นต้อง ความยากง่ายที่แตกต่างกัน

Van Wyk and Rossouw (2009) ทำการศึกษาเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทาง
การเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในแอฟริกาใต้ ภายใต้อสมมติฐานที่ว่า มาตรฐาน
ดังกล่าวช่วยลดภาระในการจัดทำรายงานทางการเงินของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมลง และมี

การศึกษาถึงหัวข้อบางหัวข้อที่คาดว่าไม่เหมาะสมกับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยผลการวิจัยพบว่าการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานฉบับนี้เป็นการลดภาระในการจัดรายงานทางการเงินของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมลง และ หัวข้อในมาตรฐานฉบับนี้ที่คาดว่าไม่เหมาะสมกับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ หัวข้อการ ค้อยค่าของสินทรัพย์ การเปิดเผยของกิจการที่เกี่ยวข้องกัน สินทรัพย์ไม่มีตัวตน เงินอุดหนุนจากรัฐบาล สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และ ผลประโยชน์พนักงาน

Bohusova (2011) ทำการศึกษาถึงการเตรียมความพร้อมสำหรับการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของกลุ่มประเทศในสหภาพยุโรป ผลการศึกษาพบว่ามาตรฐานฉบับนี้น่าจะเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการประสานการรายงานทางการเงินของผู้ประกอบการกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในสหภาพยุโรป และผู้ประกอบการกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมทั่วโลก เนื่องจากปัจจุบันการทำธุรกิจเป็นแบบไร้พรมแดน ดังนั้นหากมีการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานฉบับเดียวกันจะทำให้การดำเนินธุรกิจง่ายขึ้น

Pascu and Vasuliu (2011) ทำการศึกษาถึงความแตกต่างของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการบัญชีที่ออกโดยสหภาพยุโรป พบว่าทั้งสองส่วนมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมากทั้งในเรื่องวิธีการใช้มูลค่ายุติธรรม อายุของค่าความนิยม การรับรู้ค่าความนิยมติดลบ การรับรู้เงินทุนค้างชำระเป็นรายการหักกลับกันหรือทุนหรือสินทรัพย์ และรายการกลับรายการค่าความนิยมติดลบ จากผลการศึกษาพบว่าสหภาพยุโรปควรคำนึงถึงประโยชน์จากการที่กลุ่มประเทศจะมีแนวทางเดียวกันในการปฏิบัติเกี่ยวกับการบัญชีเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจ โดยวิธีการที่ดีที่สุดในการปรับนั้นคือควรนำมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้

Calistru, Albu and Fekete (2010) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ในโรมาเนีย โดยผู้วิจัยพบว่าสำหรับประเทศโรมาเนียนั้นกลุ่มผู้ใช้รายงานทางการเงินหลักคือภาครัฐ ซึ่งปัญหาที่พบในการนำมาตราฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้นั้นคือ ความแตกต่างของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระเบียบกำหนดของภาครัฐ และระเบียบทางภาษี

Bunea, Sacarin and Minu (2012) ทำการศึกษามุมมองของนักบัญชีเกี่ยวกับความเหมาะสมในการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ในประเทศโรมาเนีย โดยผลการวิจัยพบว่านักบัญชีส่วนใหญ่เห็นว่ามาตรฐานฉบับนี้ยังมีความ

ซับซ้อนเกินไปสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของโรมาเนีย อีกทั้งนักบัญชีส่วนใหญ่มีความเห็นว่าแนวทางการบัญชีกับภาษีควรเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

Ojeka and Dickson (2011) ศึกษาเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติในประเทศไนจีเรีย โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย 3 ประเด็น ประเด็นแรกคือเพื่อพิสูจน์ว่านักวิชาการมีความเชื่อว่ามาตรฐานฉบับดังกล่าวจะช่วยลดภาระการจัดทำรายงานทางการเงินของผู้ประกอบการในไนจีเรียได้ ผลการวิจัยพบว่านักวิชาการยังคงมีข้อสงสัยว่ามาตรฐานฉบับดังกล่าวสามารถลดภาระได้จริงหรือไม่ ประเด็นที่สองคือ เพื่อสนับสนุนสมมติฐานที่ว่ารัฐบาลควรให้การสนับสนุนการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาใช้ ซึ่งผลการวิจัยพบว่ารัฐบาลควรให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ในการนำมาตรฐานฉบับนี้มาใช้ และวัตถุประสงค์สุดท้าย เพื่อหาแนวทางที่จะทำให้การนำมาตรฐานฉบับนี้มาใช้เป็นที่ยอมรับ ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่านักวิชาการไม่มีการตื่นตัวแนวทางที่ได้ถูกนำเสนอเพื่อเป็นการกระตุ้นคือ การจัดสัมมนา หรือการประชุมต่าง ๆ เกี่ยวกับประเด็นมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

Haller (2003) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการแบ่งขนาดของกิจการของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป ซึ่งมีการแบ่งขนาดของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมจากรายได้ มูลค่าของกิจการ และจำนวนพนักงาน โดยมองว่ามีความน่าเชื่อถือมากกว่าการกำหนดเงื่อนไขเชิงคุณภาพของคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (The International Accounting Standards Board: IASB) และมีการแนะนำว่าหากพิจารณาเกณฑ์การแบ่งจากมูลค่าเพิ่มของกิจการจะเหมาะสมยิ่งขึ้น รวมถึงมีการแสดงความเห็นว่าหากมีการอนุญาตให้แต่ละประเทศเป็นผู้กำหนดเกณฑ์ในการแบ่งขนาดของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเองนั้นอาจส่งผลให้เกิดปัญหาในการเปรียบเทียบกันได้ของข้อมูล

ในการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้นั้น มีประเด็นที่น่าสนใจมากมาย ทั้งในเรื่องของต้นทุนที่เกิดขึ้นเปรียบเทียบกับผลประโยชน์ที่จะได้รับ ประเด็นเกี่ยวกับเกณฑ์การแบ่งขนาดกิจการควรนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ หรือปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องที่อาจส่งต่อการนำมาตรฐานฯ มาปฏิบัติใช้ ซึ่งประเด็นต่าง ๆ มีงานวิจัยแสดงถึงผลการศึกษา ทั้งในแง่บวกและแง่ลบ

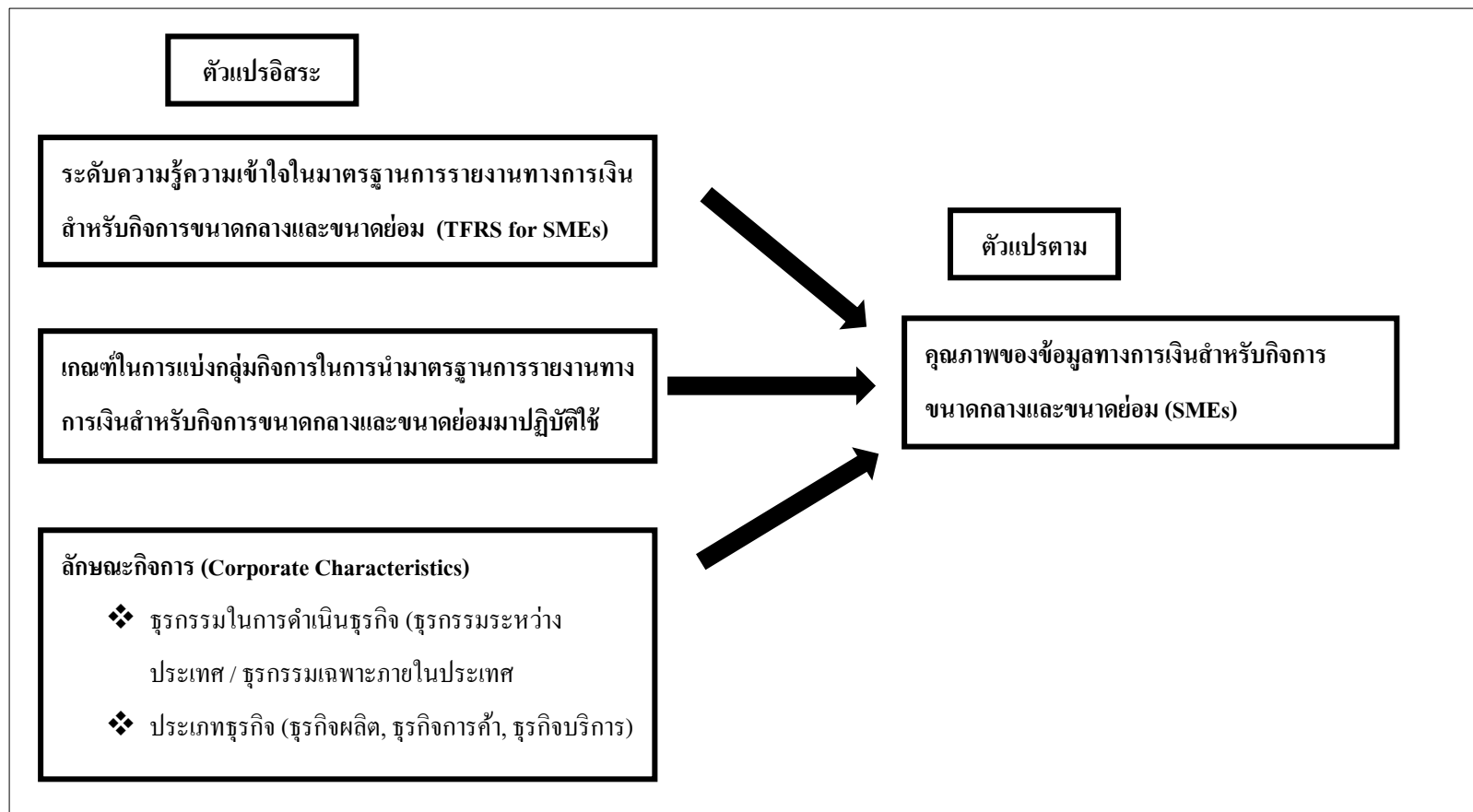
การจัดทำรายงานทางการเงินตามแนวทางของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมพบว่าเป็นการลดภาระในการจัดทำรายงานทางการเงินให้แก่กิจการ (Van Wyk and Rossouw, 2009) และถือเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการประสานการ

รายงานทางการเงินให้แก่กิจการขนาดกลางและขนาดย่อมจัดทำรายงานทางการเงินภายใต้มาตรฐานฉบับเดียวกัน เนื่องจากธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจเป็นไปในลักษณะการค้าระหว่างประเทศมากขึ้นเป็นอย่างมาก (Bohusova, 2011) แต่ก็มียางวิจัยบางงานแสดงให้เห็นว่าในกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วมีการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้หรือยอมรับน้อยกว่าในกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา (Bohusova and Blaskova, 2011) ซึ่งบางกลุ่มมีความเห็นว่ามาตรฐาน ยังมีความซับซ้อนมากเกินไปสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (Bunea, Sacarin and Minu, 2012) การแบ่งขนาดของกิจการของกลุ่มสหภาพยุโรป ใช้เกณฑ์การแบ่งตามมูลค่าของกิจการ รายได้ และจำนวนพนักงาน เนื่องจากมีความเห็นว่ามีค่าน่าเชื่อถือกว่าการกำหนดเงื่อนไขเชิงคุณภาพ และการที่แต่ละประเทศมีข้อกำหนดเกณฑ์ดังกล่าวเอง อาจส่งผลต่อการเปรียบเทียบได้ของข้อมูล (Haller, 2003) รวมถึงยังมีความแตกต่างระหว่างความต้องการของผู้ใช้รายงานทางการเงินในแต่ละประเทศ โดยส่วนใหญ่วัตถุประสงค์หลักของการจัดทำรายงานทางการเงินของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นการจัดทำตามกฎหมายข้อบังคับของภาครัฐ (Calistru, Albu and Fekete, 2010) บางงานวิจัยมีความเห็นว่ามาตรฐานดังกล่าวควรเป็นเพียงทางเลือกในการปฏิบัติให้แก่กิจการ เนื่องจากการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานฉบับนี้เป็นการลดความสมบูรณ์ของข้อมูล ลดความสามารถในการเปรียบเทียบได้ของข้อมูล กิจการอาจจำเป็นต้องเลือกใช้มาตรฐานฉบับเต็มในการจัดรายงานทางการเงินเพื่อรักษาคุณภาพของข้อมูลทางการเงินไว้ (สุภาภรณ์และ เสาวนีย์, 2550) หรือหากกิจการมีขนาดเล็กมากก็ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับดังกล่าว ควรมีแนวทางเลือกที่เป็นกฎระเบียบที่ออกโดยหน่วยงานกำกับดูแลของประเทศก็เพียงพอ (Neag, 2010)

นอกจากปัจจัยที่ได้มีผลการวิจัยแล้วนั้น ยังมีปัจจัยอื่น ๆ เช่น ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐาน ลักษณะของกิจการ ประเภทของกิจการ ประเภทของธุรกรรมในการดำเนินงานเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการ ทั้งหมดนี้ก็คือเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความเหมาะสมในการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ ส่งผลต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งสิ้น

2.7 กรอบแนวคิดงานวิจัย

ผู้ทำวิจัยทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชีกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว ตามกรอบแนวคิดนี้

กรอบแนวคิดงานวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาด กลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ การนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาด กลางและขนาดย่อมในมุมมองของผู้ทำบัญชีผู้วิจัยได้ดำเนินขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

- 3.1 สมมติฐานงานวิจัย
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.5 การวัดค่าตัวแปร
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 สมมติฐานงานวิจัย

ผู้วิจัยมีความสนใจเกี่ยวกับอิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs) และปัจจัยอื่น ๆ ทั้งเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งขนาดของกิจการ และลักษณะของการดำเนินงานของกิจการ (ลักษณะธุรกิจใน การดำเนินธุรกิจ และประเภทของกิจการ) ของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูล รายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

3.1.1 ความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลาง และขนาดย่อม (TFRS for SMEs)

ตามแนวคิดของการพัฒนามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาด กลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ในประเทศไทยของสภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อเป็น การยกระดับคุณภาพข้อมูลทางการเงิน เพิ่มคุณภาพของข้อมูลทางการเงินเพื่อประโยชน์สำหรับ ตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้ข้อมูล ซึ่งลักษณะคุณภาพข้อมูลทางการเงินที่สำคัญ ได้แก่ ความ

เข้าใจได้ ความเปรียบเทียบได้ ความเชื่อถือได้ และความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ งานวิจัยของเอ็งฟ้า คุณแสง และสุรีย์ โภษกรณ์ภู (2558) พบว่าการจัดทำบัญชีโดยปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินจะทำให้รายงานทางการเงินมีคุณภาพในระดับมาก ดังนั้นในการศึกษาผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

H1 : มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

3.1.2 เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

มีการตีพิมพ์บทความที่มีการวิเคราะห์อย่างละเอียดโดยคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (IASB) ระบุว่าเราไม่ควรพิจารณาความแตกต่างของกลุ่มกิจการจากขนาดของกิจการ แต่ควรพิจารณาจากความรับผิดชอบต่อสาธารณะชน ซึ่งบทความนี้มีผู้เห็นด้วยจำนวนมาก ทั้งในสเปนและอิตาลี รวมถึงPacter (2006) อธิบายว่าควรให้แต่ละประเทศเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการ เพราะในแต่ละประเทศมีลักษณะเศรษฐกิจแตกต่างกัน แต่ก็มีความเห็นต่างว่าเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มของกิจการ โดยพิจารณาจากตัวเลขรายได้รวมสินทรัพย์รวม หรือจำนวนการจ้างงานนั้นมีความเป็นไปได้มากกว่าเกณฑ์ในเชิงคุณภาพตามที่ IASB ระบุ และมีการเสนอแนะให้พิจารณาจากมูลค่าเพิ่มของกิจการ จะเพิ่มความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น เพราะหากให้แต่ละประเทศเป็นผู้กำหนดเกณฑ์ดังกล่าวเองอาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินในเรื่องของความสามารถในการเปรียบเทียบได้ Haller (2003) แต่ Neag (2010) พบว่าการเกณฑ์ในการพิจารณาแบ่งกลุ่มกิจการที่ต้องนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้พิจารณาจากเกณฑ์ในเชิงคุณภาพหรือความซับซ้อนของกิจการ โดยไม่ได้มีการคำนึงถึงขนาดกิจการ ทำให้กิจการที่มีขนาดเล็กต้องปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับดังกล่าวที่มีความซับซ้อนมากเกินไปไม่สะท้อนถึงคุณภาพในข้อมูลทางการเงิน หากเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาว่ากิจการใดบ้างควรใช้มาตรฐานดังกล่าวมีความแตกต่างอาจส่งผลกระทบต่อเปรียบเทียบกันได้ของข้อมูล จากข้อมูลเบื้องต้นพบว่าประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่มีการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ก็มีเกณฑ์การแบ่งกลุ่มกิจการที่แตกต่างกัน ซึ่งโดยส่วนมากใช้ขนาดของกิจการเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง แต่หากเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการไม่ได้พิจารณาถึงความเหมาะสมเกี่ยวกับขนาดของกิจการ

ขนาดกลางและขนาดย่อม การนำมามาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้อาจไม่สะท้อนถึงระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางขนาดย่อม

สำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์การแบ่งกลุ่มกิจการพิจารณาจากความซับซ้อนของกิจการตามที่สภาวิชาชีพบัญชี ฯ ได้กำหนดให้ปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม นั่นคือ กลุ่มของกิจการไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีความซับซ้อนซึ่งมีลักษณะเป็นบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้าของกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะและ/หรือกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ รวมถึงกิจการที่มีเงินลงทุนในบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้ากับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

H2 : มีความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์การแบ่งกลุ่มกิจการในการนำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

3.1.3 ลักษณะกิจการ

ธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ

ปัจจุบันกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นตัวขับเคลื่อนหลักของระบบเศรษฐกิจ Bohusova (2010) ทำการวิจัยพบว่าเนื่องจากในกลุ่มสหภาพยุโรปมีการการค้าเงินระหว่างประเทศ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจมีขยายตัว ความต้องการใช้ข้อมูลทางการเงินสำหรับการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจจึงมีมากขึ้น การนำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้จึงเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมเพื่อขจัดปัญหาความแตกต่างของหลักการบัญชีในแต่ละประเทศและสำหรับประเทศไทยนั้นมีการเติบโตทางเศรษฐกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม การดำเนินธุรกรรมในปัจจุบันนั้นก็มีความซับซ้อนมากขึ้น เช่น มีการควบรวมกิจการ การให้หุ้นแก่พนักงาน การมีโปรแกรมสิทธิพิเศษแก่ลูกค้า การใช้เงินสกุลที่ใช้ในการดำเนินงานและการแปลงค่าเงินของหน่วยงานต่างประเทศ รวมถึงมีการออกเครื่องมือทางการเงินที่ซับซ้อน มีการกล่าวถึงดังนั้นมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs) ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนั้นไม่มีการหลักเกณฑ์กำหนดข้อปฏิบัติสำหรับธุรกรรมที่มีความซับซ้อนและไม่สามารถสะท้อนผลการดำเนินงานได้อย่างน่าเชื่อถือ การเปรียบเทียบข้อมูลทางการเงิน หรือการวิเคราะห์ข้อมูลทำได้ยากเนื่องจากมาตรฐานที่ใช้ยังมีความแตกต่างกัน (สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ ,2559)

H3 : มีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ประเภทธุรกิจ

จากการศึกษากลุ่มการแบ่งประเภทธุรกิจตามสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แบ่งประเภทธุรกิจออกเป็น 3 กลุ่ม คือธุรกิจผลิต ธุรกิจการค้า และธุรกิจบริการ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2545) ในแต่ละกลุ่มธุรกิจจะมีความแตกต่างกันเกี่ยวกับการรับรู้รายการตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ตัวอย่างเช่นการรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ เดิมกิจการรับรู้โดยวิธีเงินค่างวดหรือวิธีสัดส่วนงานที่ทำเสร็จ แต่สำหรับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมีแนวคิดว่าการขายอสังหาริมทรัพย์ไม่ใช่ธุรกิจประเภทการให้บริการเหมือนธุรกิจรับเหมาก่อสร้างอีกต่อไป แต่มองเป็นธุรกิจการค้าการขาย ดังนั้นจึงต้องรับรู้รายได้เมื่อมีการโอนผลประโยชน์และความเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญไปยังผู้ซื้อ (สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2559) ดังนั้นประเภทของธุรกิจแต่ละประเภทย่อมได้รับผลกระทบจากการนำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติแตกต่างกัน ซึ่งอาจส่งผลต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน Calistru, Albu and Fekete (2010) พบว่าวัตถุประสงค์หลักในการจัดทำข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมนั้น คือการจัดทำให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบทางภาษีอากร โดยกลุ่มผู้ใช้หลักคือ ภาครัฐมากกว่ากลุ่มผู้มีส่วนได้เสียกลุ่มอื่น โดยการจัดทำข้อมูลไม่มีการคำนึงถึงประเภทของกิจการที่มีอาจความแตกต่างกัน อาจมีเงื่อนไขต่าง ๆ ในการรับรู้รายการแต่ละประเภทกิจการที่ต่างกัน ส่งผลต่อระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินในมุมมองของกลุ่มผู้ใช้อื่น ๆ จึงตั้งสมมติฐานว่า

H4 : มีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นิติบุคคลจดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ในกลุ่มวัตถุประสงค์ 69200 กิจกรรมเกี่ยวกับบัญชีการทำบัญชีและการตรวจสอบบัญชี การให้คำปรึกษาด้านภาษี ที่มีสถานะยังดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน จำนวนทั้งหมด 5,592 ราย ข้อมูล ณ วันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2559 ซึ่งได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการศึกษาวิจัย

กลุ่มตัวอย่างและวิธีการสุ่มตัวอย่าง

จากกลุ่มประชากรทั้งหมดที่ทำการศึกษาวิจัยคือ นิติบุคคลจดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ในกลุ่มวัตถุประสงค์ 69200 กิจกรรมเกี่ยวกับบัญชีการทำบัญชีและการตรวจสอบบัญชี การให้คำปรึกษาด้านภาษี ที่มีสถานะยังดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน จำนวนทั้งหมด 5,592 ราย ข้อมูล ณ วันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2559 จากประชากร N หน่วย คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตร Yamane (1973) กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนที่ 0.05 แสดงการคำนวณหาขนาดตัวอย่างได้ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

โดยที่ n = ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้
 N = จำนวนประชากรที่ทราบค่า
 e = ความคลาดเคลื่อนมากที่สุดที่ยอมรับได้

ดังนั้น แทนค่า N = 5,592 ราย
 e = 0.05 (5%)

คำนวณขนาดตัวอย่างได้ดังนี้

$$n = \frac{5,592}{1+5,592(0.05)^2}$$

$$= 373 \quad \text{ราย}$$

เมื่อคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้ตามวิธี Yamane (1973) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 373 ราย จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายโดยวิธีการจับฉลาก เพื่อให้กลุ่มประชากรมีโอกาสถูกเลือกเท่ากัน

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมครั้งสำหรับงานวิจัยนี้ ประกอบด้วยแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ และทุติยภูมิ มีรายละเอียดดังนี้

ข้อมูลปฐมภูมิ คือข้อมูลซึ่งได้จากการใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ทั้ง เกณฑ์การแบ่งกลุ่มของกิจการ และลักษณะของการดำเนินกิจการที่อาจมีผลต่อการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ข้อมูลทุติยภูมิ คือข้อมูลที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ในการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งพัฒนามาจากการนำแนวคิดงานวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาปรับให้สอดคล้องกับงานวิจัยที่กำลังศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 วัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชี

ส่วนที่3 รวบรวมข้อมูลความเห็นเกี่ยวกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในมุมมองของผู้ทำบัญชี

3.5 การวัดค่าตัวแปร

ส่วนที่1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ จังหวัดที่ตั้งสำนักงาน อายุ การประกอบกิจการ ขนาดของสำนักงานบัญชี และการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชี

ส่วนที่2 วัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชี ประกอบด้วยคำถามจำนวน 20 ข้อ ครอบคลุมเนื้อหาในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม 35 ข้อ จากแบบสอบถามจำนวน 20 ข้อ คิดเป็นคะแนนข้อละ 1 คะแนน

ส่วนที่3 รวบรวมข้อมูลความเห็นเกี่ยวกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในมุมมองของผู้ทำบัญชี โดยประยุกต์แบบสอบถามจาก งานวิจัยของยุพา ยะใจมั่น (2551) สอบถามเกี่ยวกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินในประเด็น ความสามารถเข้าใจได้ ความเชื่อถือได้ ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และความสามารถเปรียบเทียบกันได้ ประกอบด้วยคำถามทั้งหมดจำนวน 11 ข้อ เป็นในส่วนของความสามารถเข้าใจ ได้จำนวน 4 ข้อ ความเชื่อถือได้ จำนวน 2 ข้อ ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ จำนวน 2 ข้อ และ ความสามารถเปรียบเทียบกันได้ จำนวน 3 ข้อ โดยลักษณะแบบสอบถามจะกำหนดช่วงความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และ เห็นด้วยน้อยที่สุด โดยกำหนดมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert Scale) ดังนี้

<u>ระดับความเห็น</u>	<u>ระดับคะแนน</u>
เห็นด้วยมากที่สุด	5
เห็นด้วยมาก	4
เห็นด้วยปานกลาง	3
เห็นด้วยน้อย	2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการตรวจทานความสมบูรณ์ของข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถาม นำมาประมวลผลด้วยโปรแกรม Statistical Package for the Social Sciences (SPSS) และ โปรแกรม Microsoft Excel สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้ได้แก่

3.6.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

จากข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์ผลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยนำเสนอเป็นตารางแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยนำเสนอเป็นตารางแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละแบ่งออกเป็น 5 อันตรภาคชั้น ความกว้างอันตรภาคชั้นละ 4 และค่าร้อยละ

$$\text{ความกว้างของอันตรภาค} = \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}}$$

แทนค่า

$$\text{ความกว้างของอันตรภาค} = \frac{20 - 0}{5} = 4$$

จากการคำนวณสามารถแบ่งระดับคะแนนออกเป็น 5 อันตรภาคชั้น ความกว้างแต่ละอันตรภาคชั้นเท่ากับ 4 ซึ่งเกณฑ์ในการแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนสามารถแบ่งได้ดังนี้

<u>ระดับคะแนน</u>	<u>ระดับความรู้ความเข้าใจ</u>
17-20 คะแนน	มากที่สุด
13-16 คะแนน	มาก
9-12 คะแนน	ปานกลาง
5-8 คะแนน	น้อย
0-4 คะแนน	น้อยที่สุด

3. วิเคราะห์ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของแบบสอบถามใน ส่วนที่ 3 เพื่อจัดระดับค่าเฉลี่ยสำหรับ แปลความ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน
4.50-5.00	มากที่สุด
3.50-4.49	มาก
2.50-3.49	ปานกลาง
1.50-2.49	น้อย
1.00-1.49	น้อยที่สุด

3.6.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมและปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ สามารถเขียนเป็น รูปแบบสมการดังนี้

$$Y = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 + b_4X_4 + Error$$

โดย

Y = คุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (วัดจากการประเมินค่า 5 ระดับ)

X_1 = ระดับความรู้ความเข้าใจมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชี (วัดจากการประเมินค่า 5 ระดับ)

- X_2 = เกณฑ์ในการแบ่งขนาดของกิจการ (วัดจากตัวแปรหุ่น โดย 1 เท่ากับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ไม่มีความซับซ้อน และ 0 เท่ากับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีความซับซ้อน)
- X_3 = ชูกรรมการในการดำเนินธุรกิจ (วัดจากตัวแปรหุ่น โดย 1 เท่ากับ ชูกรรมการภายในประเทศ และ 0 เท่ากับ ชูกรรมการระหว่างประเทศ)
- X_4 = ประเภทธุรกิจ (วัดจากตัวแปรหุ่น โดย 1 เท่ากับ การค้าและบริการ และ 0 เท่ากับ ผลิต)
- Error* = ค่าความคาดเคลื่อน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกิจ (ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทของกิจการ) ต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างจำนวน 373 ฉบับ มีแบบสอบถามที่ตอบกลับจำนวน 212 ฉบับ หรือคิดเป็นร้อยละ 56.84 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งวัตถุประสงค์ในการศึกษาครั้งนี้คือ การศึกษาถึงระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทกิจการของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป รวมถึงระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมและระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Model) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินและปัจจัยอื่น ๆ กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

- 4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- 4.2 ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
- 4.3 ระดับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม
- 4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการ

ขนาดกลางและขนาดย่อม ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจ
กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

4.5 สรุปสมมติฐานการศึกษางานวิจัย

4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษาเรื่อง อิทธิพลของความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลข้อทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นกลุ่มนิติบุคคลที่จดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้าในกลุ่มวัตถุประสงค์ 69200 กิจกรรมเกี่ยวกับบัญชี การทำบัญชี และการตรวจสอบบัญชี การให้คำปรึกษาด้านภาษี ที่มีสถานะยังดำเนินกิจการอยู่ในปัจจุบัน ประกอบด้วยจังหวัดที่ตั้งของสำนักงาน จำนวนลูกค้านิติบุคคล การศึกษาเกี่ยวกับตัวมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ลักษณะองค์กรของลูกค้านิติบุคคล ลักษณะธุรกรรมของลูกค้านิติบุคคล และลักษณะธุรกิจของลูกค้านิติบุคคล โดยรายละเอียดของผลการศึกษาดังตาราง 4.1

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
ที่ตั้งนิติบุคคล		
กรุงเทพมหานคร	136	64
ภาคเหนือ	6	3
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	6	3
ภาคกลาง	38	18
ภาคตะวันออก	13	6
ภาคตะวันตก	1	1
ภาคใต้	12	5
ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินงานของนิติบุคคล	10	5.73
จำนวนพนักงานบัญชีเฉลี่ยของนิติบุคคล	10	5.73

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมที่นิติบุคคลรับจัดทำบัญชี (เฉลี่ยต่อเดือน)		
1-5 ราย	6	3
6-10 ราย	19	9
11-15 ราย	54	25
16-20 ราย	53	25
21-25 ราย	29	14
26-30 ราย	13	6
มากกว่า 30 ราย	36	17
ไม่ระบุ	2	1
การศึกษามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม		
เคยศึกษา	168	79
ไม่เคยศึกษา	43	20
ไม่ระบุ	1	1
ลักษณะกิจการส่วนใหญ่ที่นิติบุคคลรับจัดทำบัญชี		
กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ		
- ที่มีความซับซ้อน	44	21
- ที่ไม่มีความซับซ้อน	160	75
ตอบมากกว่า 1 คำตอบ	8	4
ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจของลูกค้าส่วนใหญ่ของนิติบุคคลที่รับจัดทำบัญชี		
ธุรกรรมภายในประเทศ	202	95
ธุรกรรมระหว่างประเทศ	9	4
ตอบมากกว่า 1 คำตอบ	1	1

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะประเภทธุรกิจของลูกค้าส่วนใหญ่ที่นิติบุคคลรับจัดทำบัญชี		
ธุรกิจผลิต	34	16
ธุรกิจการค้าและบริการ	176	83
ตอบมากกว่า 1 คำตอบ	2	1

จากตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของนิติบุคคลที่จดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ในกลุ่มวัตถุประสงค์ 69200 กิจกรรมเกี่ยวกับบัญชี การทำบัญชี และการตรวจสอบบัญชี การให้คำปรึกษาด้านภาษีที่มีสถานะยังดำเนินกิจการอยู่ในปัจจุบัน พบว่า นิติบุคคลส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 130 ราย (ร้อยละ 65) รองลงมาคือ ภาคกลาง จำนวน 38 ราย (ร้อยละ 18) ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินงานของนิติบุคคลส่วนใหญ่อยู่ที่ 10 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.73 จำนวนพนักงานบัญชีเฉลี่ยของนิติบุคคล 10 คน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.73 จำนวนกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเฉลี่ยต่อเดือนที่นิติบุคคลรับจัดทำบัญชี 11-15 ราย และ 16-20 ราย จำนวน 52 ราย (ร้อยละ 27) รองลงมาคือ มากกว่า 30 ราย จำนวน 31 ราย (ร้อยละ 16) นิติบุคคลที่เคยศึกษาและไม่เคยศึกษามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม มีจำนวน 155 ราย (ร้อยละ 79) และ 40 ราย (ร้อยละ 21) ตามลำดับ โดยลักษณะของกิจการส่วนใหญ่ที่นิติบุคคลรับจัดทำบัญชีให้ เป็นกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียอื่น ๆ จำนวน 149 ราย (ร้อยละ 76) กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่เป็นกลุ่มบริษัทของกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ 27 ราย (ร้อยละ 14) ธุรกิจของกิจการที่นิติบุคคลรับจัดทำบัญชีเป็นธุรกรรมระหว่างประเทศ 9 ราย (ร้อยละ 5) ธุรกรรมภายในประเทศ 186 ราย (ร้อยละ 95) โดยประเภทของกิจการลูกค้าส่วนใหญ่เป็นกิจการประเภทการค้า 126 ราย (ร้อยละ 65) บริการ 37 ราย (ร้อยละ 19) และผลิต 32 ราย (ร้อยละ 16)

4.2 ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ในการศึกษาอิทธิพลของระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชี ดังตาราง 4.2

ตารางที่ 4.2 ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ระดับคะแนน	ระดับการประเมิน	จำนวน	ร้อยละ
0-4 คะแนน	น้อยที่สุด	-	-
5-8 คะแนน	น้อย	5	2
9-12 คะแนน	ปานกลาง	76	36
13-16 คะแนน	มาก	117	55
17-20 คะแนน	มากที่สุด	14	7

จากตาราง 4.2 ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 13-16 คะแนน จำนวน 117 ราย (ร้อยละ 55) รองลงมา 9-12 คะแนน จำนวน 76 ราย (ร้อยละ 36) โดยคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 13.22 คะแนน ระดับการประเมินอยู่ในระดับมาก

4.3 ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยวิเคราะห์คุณภาพข้อมูลทางการเงิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความเข้าใจได้ ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ด้านความเชื่อถือได้ และด้านการเปรียบเทียบได้ ดังตาราง 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการประเมิน
ด้านความเข้าใจ	4.08	0.50	มาก
ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ	3.74	0.54	มาก
ด้านความเชื่อถือได้	3.71	0.54	มาก
ด้านการเปรียบเทียบได้	3.71	0.49	มาก
รวม	3.81	0.42	มาก

จากตารางที่ 4.3 แสดงระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่าภาพรวมกลุ่มตัวอย่างประเมินระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 3.81 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.42 โดยคุณภาพของข้อมูลทางการเงินด้านความเข้าใจได้ระดับการประเมินอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 4.08 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 ด้านที่สองคือด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจระดับการประเมินอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 3.74 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54 ด้านที่สามคือด้านความเชื่อถือได้ระดับการประเมินอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 3.71 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54 และด้านที่สี่คือด้านการเปรียบเทียบได้ระดับการประเมินอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 3.71 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49

ตารางที่ 4.4 ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ระดับคะแนนคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน	ระดับการประเมิน	จำนวน	ร้อยละ
ด้านความเข้าใจได้			
1.00 - 1.49 คะแนน	น้อยที่สุด	-	-
1.50 - 2.49 คะแนน	น้อย	-	-
2.50 - 3.49 คะแนน	ปานกลาง	23	11
3.50 - 4.49 คะแนน	มาก	133	63
4.50 - 5.00 คะแนน	มากที่สุด	56	26
ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ			
1.00 - 1.49 คะแนน	น้อยที่สุด	-	-
1.50 - 2.49 คะแนน	น้อย	-	-
2.50 - 3.49 คะแนน	ปานกลาง	41	19
3.50 - 4.49 คะแนน	มาก	142	67
4.50 - 5.00 คะแนน	มากที่สุด	29	14
ด้านความเชื่อถือได้			
1.00 - 1.49 คะแนน	น้อยที่สุด	-	-
1.50 - 2.49 คะแนน	น้อย	1	1
2.50 - 3.49 คะแนน	ปานกลาง	36	17
3.50 - 4.49 คะแนน	มาก	153	72
4.50 - 5.00 คะแนน	มากที่สุด	22	10
ด้านการเปรียบเทียบได้			
1.00 - 1.49 คะแนน	น้อยที่สุด	-	-
1.50 - 2.49 คะแนน	น้อย	-	-
2.50 - 3.49 คะแนน	ปานกลาง	72	34
3.50 - 4.49 คะแนน	มาก	126	59
4.50 - 5.00 คะแนน	มากที่สุด	14	7

จากตารางที่ 4.4 แสดงระดับคะแนนคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยแบ่งคุณภาพของข้อมูลทางการเงินออกเป็น 4 ด้าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้คะแนนระดับคุณภาพดังนี้ ด้านแรกคือด้านความเข้าใจได้ ส่วนใหญ่คะแนนอยู่ในช่วง 3.50 - 4.49 คะแนน จำนวน 133 ราย (ร้อยละ 63) ด้านที่สองคือด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ส่วนใหญ่คะแนนอยู่ในช่วง 3.50 - 4.49 คะแนน จำนวน 142 ราย (ร้อยละ 67) ด้านที่สามคือด้านความเชื่อถือได้ ส่วนใหญ่คะแนนอยู่ในช่วง 3.50 - 4.49 คะแนน จำนวน 153 ราย (ร้อยละ 72) และด้านที่สี่คือด้านการเปรียบเทียบได้ ส่วนใหญ่คะแนนอยู่ในช่วง 3.50 - 4.49 คะแนน จำนวน 126 ราย (ร้อยละ 59)

4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

การศึกษานี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอิทธิพลของระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้เมทริกซ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Correlation Matrix) ดังแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ตัวแปร (Variables)	ระดับความรู้ความเข้าใจใน มาตรฐานการรายงานทาง เงินสำหรับกิจการขนาด กลางและขนาดย่อม	เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของ กิจการขนาดกลางและ ขนาดย่อม	ลักษณะธุรกรรมในการ ดำเนินธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม	ประเภทธุรกิจของกิจการ ขนาดกลางและขนาดย่อม	ระดับคุณภาพของข้อมูล ทางการเงินสำหรับกิจการ ขนาดกลางและขนาดย่อม
ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการ รายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลาง และขนาดย่อม	1.000				
เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการขนาด กลางและขนาดย่อม	-0.054	1.000			
ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจขนาด กลางและขนาดย่อม	-0.149*	0.351**	1.000		
ประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและ ขนาดย่อม	-0.112	0.560**	0.354**	1.000	
ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	0.050	-0.075	-0.048	0.058	1.000

**นัยสำคัญที่ 0.01, *นัยสำคัญที่ 0.05

จากตารางที่ 4.5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมส่งผลในเชิงลบกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชี ส่งผลกระทบในเชิงบวกกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และทำการตรวจสอบ Multicollinearity เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าจะไม่พบปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน โดยใช้ Variance inflation factor (VIF) เป็นค่าที่ใช้วัดว่าตัวแปรอิสระแต่ละตัวจะถูกอธิบายโดยตัวแปรอิสระอื่นในระดับใด หากค่า VIF มีค่ามาก นั่นคือตัวแปรอิสระตัวนั้นมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระอื่นมาก โดยระดับ VIF ที่มากกว่า 10 ถือว่าอยู่ในระดับที่ก่อให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ จากการตรวจสอบ พบว่า ค่า VIF สูงสุดคือ 1.541 (ลักษณะของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม) ดังนั้น ปัจจัยเกี่ยวกับระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันหรือไม่เกิด Multicollinearity

การศึกษาค้างนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของคุณภาพความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เกณฑ์การแบ่งกลุ่มของกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ ประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
(Constant)	3.717		14.467	0.000
ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	0.062	0.088	1.238	0.217
เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	-0.155	-0.142	-1.646	0.101
ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	-0.133	-0.061	-0.787	0.432
ประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	0.204	0.164	1.893	0.060

ค่าคงที่ = 3.717; $SE_{est} = \pm 0.450$
 $R = 0.175$; $R^2 = 0.031$; Adjusted $R^2 = 0.011$; $F = 1.560$; $p\text{-value} = 0.186$

**นัยสำคัญที่ 0.01, *นัยสำคัญที่ 0.05

จากตารางที่ 4.6 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) ของสมการ โครงสร้างสำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ เท่ากับ 0.031 หมายความว่า ตัวแปรต่าง ๆ สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมได้ร้อยละ 3.1

เนื่องจากการทดสอบสมมติฐานไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (Y) เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจ กับระดับคุณภาพของ

ข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยจึงทำวิเคราะห์ความสัมพันธ์เพิ่มเติมโดยแบ่งระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเข้าใจได้ ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเกี่ยวข้องกับ การตัดสินใจ ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเชื่อถือได้ และระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านการเปรียบเทียบกันได้ แล้วทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้เมทริกซ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Correlation Matrix) ดังแสดงในตารางที่ 4.7 และวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม-ด้านความเข้าใจได้ ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ความเชื่อถือได้ และการเปรียบเทียบกันได้

ตัวแปร (Variables)	KNOW	CRIT	TRAN	TYPE	UNDE	RELE	RELI	COMP
KNOW	1.000							
CRIT	-0.054	1.000						
TRAN	-0.149*	0.351**	1.000					
TYPE	-0.112	0.560**	0.354**	1.000				
UNDE	0.180**	-0.057	-0.107	-0.029	1.000			
RELE	-0.007	-0.070	-0.079	0.000	0.466**	1.000		
RELI	-0.028	-0.090	0.018	0.074	0.426**	0.633**	1.000	
COMP	0.003	-0.131	-0.094	-0.003	0.579**	0.548**	0.665**	1.000

**นัยสำคัญที่ 0.01, *นัยสำคัญที่ 0.05

โดยที่	KNOW	= ระดับความรู้ความเข้าใจใน TFRS for SMEs	UNDE	= ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับ SMEs – ด้านความเข้าใจได้
	CRIT	= เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการ	RELE	= ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับ SMEs – ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ
	TRAN	= ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ	RELI	= ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับ SMEs – ด้านความเชื่อถือได้
	TYPE	= ประเภทกิจการ	COMP	= ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับ SMEs – ด้านการเปรียบเทียบได้

ตารางที่ 4.8 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ ประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม 4 ด้าน

ตัวแปร	Y ₁		Y ₂		Y ₃		Y ₄	
	B	t(sig)	B	t(sig)	B	t(sig)	B	t(sig)
(Constant)	3.699		3.909		3.587		3.860	
ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงาน ทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	0.150	2.781(0.006)	0.006	0.097(0.923)	0.012	0.212(0.832)	0.012	0.224(0.823)
เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการขนาดกลางและ ขนาดย่อม	-0.078	-0.765(0.445)	-0.101	-0.929(0.354)	-0.245	-2.324(0.021)	-0.202	-2.085(0.038)
ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม	-0.228	-1252(0.212)	-0.238	-1.222(0.223)	0.028	0.149(0.882)	-0.226	-1.300(0.195)
ประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	0.117	1.013(0.312)	0.109	0.880(0.380)	0.260	2.160(0.032)	0.187	1.697(0.091)
R ²	0.054		0.015		0.033		0.036	
Adjusted R ²	0.035		-0.005		0.013		0.017	
F	2.810		0.739		1.689		1.871	
p-value	0.027		0.566		0.154		0.117	

**นัยสำคัญที่ 0.01, *นัยสำคัญที่ 0.05

- โดยที่
- Y₁ = ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเข้าใจได้
 - Y₂ = ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ
 - Y₃ = ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเชื่อถือได้
 - Y₄ = ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านการเปรียบเทียบได้

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเข้าใจได้ (y_1) แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจกับระดับคุณภาพทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเข้าใจได้ (y_1) โดยค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) ของสมการโครงสร้างสำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ เท่ากับ 0.054 หมายความว่า ตัวแปรต่าง ๆ สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเข้าใจได้ได้ร้อยละ 5.4

สำหรับระดับคุณภาพข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ (y_2) ไม่พบความสัมพันธ์ใด ทั้งกับระดับความรู้ความเข้าใจมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) ของสมการโครงสร้างสำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ เท่ากับ 0.015 หมายความว่า ตัวแปรต่าง ๆ สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจได้ร้อยละ 1.5

พบความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดและขนาดย่อม – ด้านความเชื่อถือได้ (y_3) และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเชื่อถือได้ (y_3) โดยค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) ของสมการโครงสร้างสำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ เท่ากับ 0.033 หมายความว่า ตัวแปรต่าง ๆ สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเชื่อถือได้ได้ร้อยละ 3.3

พบความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านการเปรียบเทียบได้ (y_4) แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน

สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านการเปรียบเทียบได้ (y_4) โดยค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) ของสมการโครงสร้างสำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ เท่ากับ 0.036 หมายความว่า ตัวแปรต่าง ๆ สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเชื่อถือได้ได้ร้อยละ 3.6

4.5 สรุปสมมติฐานการศึกษางานวิจัย

จากการศึกษาอิทธิพลของระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กรณีในการแบ่งกลุ่มของกิจการ ลักษณะของธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทของกิจการของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม สรุปผลการศึกษาได้ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 สรุปสมมติฐานการศึกษา

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ				
	Y	y ₁	y ₂	y ₃	y ₄
H1 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
H2 ความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ยอมรับ
H3 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
H4 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ

โดยที่ Y = ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการ SMEs
y₁ = ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการ SMEs – ด้านความเข้าใจได้
y₂ = ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการ SMEs – ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ
y₃ = ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการ SMEs – ด้านความเชื่อถือได้
y₄ = ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการ SMEs – ด้านการเปรียบเทียบได้

จากตารางที่ 4.9 สรุปสมมติฐานการศึกษางานวิจัย จากการทดสอบสมมติฐาน เปรียบเทียบกับสมมติที่ตั้งไว้ พบว่า สมมติฐานที่ 1 มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจ ในมาตรฐานรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการศึกษาพบว่าระดับความรู้ความเข้าใจใน มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งไม่ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงปฏิเสธสมมติฐานข้อนี้

สำหรับสมมติฐานที่ 2 มีความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์การแบ่งกลุ่มกิจการของ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาด กลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและ ขนาดย่อม ผลการศึกษาพบว่าเกณฑ์การแบ่งกลุ่มกิจการของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมใน การนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ ไม่มี ความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและย่อม ซึ่งไม่ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงปฏิเสธสมมติฐานข้อนี้

สมมติฐานที่ 3 มีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจของ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาด กลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและ ขนาดย่อม ผลการศึกษาพบว่าลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาด ย่อมไม่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาด ย่อมอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงปฏิเสธสมมติฐานข้อนี้

สมมติฐานที่ 4 มีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะธุรกิจของกิจการขนาดกลางและ ขนาดย่อมในการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมา ปฏิบัติใช้กับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการศึกษา พบว่า ประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพของ ข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งไม่สอดคล้องกับ สมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงปฏิเสธสมมติฐานข้อนี้

และจากการศึกษาเพิ่มเติม โดยมีการแบ่งระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเข้าใจได้ (y_1) ระดับคุณภาพของข้อมูลทาง การเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ (y_2) ระดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “อิทธิพลความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาด กลางและขนาดย่อมต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาด กลางและขนาดย่อม” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยอื่น ๆ อัน ได้แก่ เหนือในการแบ่งกลุ่มกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจ กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ประชากร คือ นิติบุคคลที่จดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ในกลุ่มวัตถุประสงค์ 69200 กิจกรรมเกี่ยวกับบัญชี การทำบัญชี และการตรวจสอบบัญชี การให้คำปรึกษาด้านภาษี ที่มีสถานะยังดำเนินกิจการอยู่ในปัจจุบัน จำนวน 5,592 ราย ซึ่งเป็นข้อมูล ณ วันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2559 โดยทำการสุ่มจำนวนตัวอย่างอย่างง่ายคำนวณโดยวิธี Yamane (1973) กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนที่ 0.05 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 373 ราย

เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัยคือ แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ส่วนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 8 ข้อ ส่วนที่ 2 แบบสอบถามวัดระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม จำนวน 20 ข้อ และส่วนที่ 3 แบบสอบถามวัดระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม จำนวน 11 ข้อ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่อหาความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวัดข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) เพื่อทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน เหนือในการแบ่งขนาดกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมการศึกษาในบทนี้มีประเด็นสำคัญในการนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

- 5.1 สรุปผลและอภิปรายผลการศึกษา
- 5.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา
- 5.3 ข้อจำกัดในการศึกษา
- 5.4 ข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต

5.1 สรุปผลและอภิปรายผลการศึกษา

สรุปผลและอภิปรายผลการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

5.1.1 ศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชีและระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย

จากการศึกษาพบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมโดยภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในระดับมาก โดยแบ่งประเด็นมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมออกเป็น 6 ประเด็น คือ ประเด็นการจัดทำรายงานทางการเงิน ประเด็นสินทรัพย์ ประเด็นเงินลงทุนและเครื่องมือทางการเงิน ประเด็นหนี้สิน ประเด็นรายได้และค่าใช้จ่าย และประเด็นเรื่องอื่น ๆ ทุกประเด็นกลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าค่ากลาง มีเพียงประเด็นเงินลงทุนและเครื่องมือทางการเงินที่กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าค่ากลาง ประเด็นเกี่ยวกับเงินลงทุนและเครื่องมือทางการเงินส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการวัดมูลค่ายุติธรรม ซึ่งถือว่าเป็นประเด็นใหม่และมีความซับซ้อนสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นอย่างมาก

สำหรับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าระดับคุณภาพข้อมูลทางการเงินอยู่ในระดับมาก โดยคุณภาพทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ต้องมีลักษณะคือผู้ใช้ข้อมูลทางการเงินสามารถเข้าใจได้ในทันที (ความเข้าใจได้) มีประโยชน์มีความเกี่ยวข้องสำหรับการตัดสินใจ สามารถใช้ข้อมูลในอดีตเพื่อคาดคะเนผลในอนาคตได้ (ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ) มีความถูกต้องปราศจากข้อผิดพลาดอันเป็นสาระสำคัญ การปราศจากข้อผิดพลาดในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าข้อมูลจะถูกต้อง ครบถ้วนทั้งหมด แต่ข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นต้องไม่ส่งผลต่อ

สาระสำคัญของเนื้อหาหลักในข้อมูลทางการเงินอันจะนำไปสู่ความเข้าใจผิดของผู้ใช้ข้อมูลทางการเงิน (ด้านความเชื่อถือได้) และข้อมูลต้องสามารถนำรายการเดียวกันมาเปรียบเทียบกันในระยะเวลาที่ต่างกัน ได้ หรือเปรียบเทียบในระยะเวลาเดียวกันแต่ต่างที่มาได้ (ด้านการเปรียบเทียบกัน)

5.1.2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ทำบัญชีกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

จากการศึกษาอิทธิพลของระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาด ย่อมไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างกัน ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยในอดีตที่พบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจมาตรฐานการรายงานทางการเงินกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน เนื่องจากการระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาในงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาในช่วงก่อนการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาปฏิบัติใช้ และมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมก็เป็นมาตรฐานที่เป็นมาตรฐานฉบับใหม่ที่ยังไม่เคยมีในประเทศไทย ซึ่งงานวิจัยของ Bunea, Sacarin and Minu (2012) พบว่าการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมไม่เหมาะสม เนื่องจากเนื้อหาในมาตรฐานฉบับดังกล่าวมีความซับซ้อนมากเกินไป และมีแนวทางที่แตกต่างกับแนวทางทางภาษี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Calistru, Albu and Fekete (2010) ที่พบว่ามีปัญหาจากความแตกต่างกันระหว่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวกับระเบียบข้อกำหนดของภาครัฐ ทำให้การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาปฏิบัติไม่สะท้อนถึงคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน ผลการศึกษาของ Ploybut (2012) พบว่าการจัดทำรายงานทางการเงินของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้เป็นไปตามกฎระเบียบข้อกำหนดทางกฎหมาย และการเปิดเผยข้อมูลมากเกินไปตามมาตรฐานถือเป็นจุดอ่อน และไม่ตอบสนองต่อความต้องการการใช้งานข้อมูลทางการเงิน ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของเอื้องฟ้า คุณแสง และสุรีย์ โปษกรณัฐ (2558) ที่พบว่ามาตรฐานการบัญชีเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและย่อม แต่เนื่องจากการงานวิจัยดังกล่าวเป็นรวบรวมความคิดเห็นจากมุมมองของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ต่างจากงานวิจัยในครั้งนี้ที่เป็นการจัดทำโดยรวบรวมความเห็นจากผู้ทำบัญชีทั้งประเทศ รวมถึงตัวมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่เดิมคือมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มี

ส่วนเสียดสาคณะไม่มีความซ้บซ้อนมากนัก แต่มาตรฐานฉบับกล่าวถึงในงานวิจัยนี้คือมาตรฐานรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งอาจมีความแตกต่างกันในบริบทที่กล่าวมาทำให้ผลการศึกษาไม่สอดคล้องกัน

5.1.3 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการในการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

จากการศึกษาไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Neng (2010) ที่พบว่าหากขนาดของกิจการมีขนาดเล็กมาก การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ไม่ส่งผลให้ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยนั้น ไม่ได้มีการใช้เกณฑ์เชิงปริมาณ (มูลค่าของกิจการ มูลค่ารายได้ จำนวนพนักงาน) แต่ใช้เกณฑ์ในเชิงคุณภาพ (ความซ้บซ้อนของกิจการ) ดังนั้นกลุ่มที่ถูกจัดให้เป็นกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมที่ต้องนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ อาจมีกิจการที่มีขนาดเล็กรวมอยู่ด้วย ซึ่งงานวิจัยของ Haller (2003) พบว่าการใช้เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มของกิจการจากรายได้ มูลค่าของกิจการ จำนวนพนักงาน และมูลค่าเพิ่มของกิจการมีความน่าเชื่อถือกว่าเกณฑ์ในเชิงคุณภาพ (ความซ้บซ้อนของกิจการ)

5.1.4 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของกิจการที่นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ผลการศึกษา พบว่า ลักษณะของกิจการทั้งในเรื่องของลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจและประเภทของธุรกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ปัจจุบันวัตถุประสงค์หลักในการจัดทำข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่เป็นการจัดทำเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดทางกฎหมาย โดยการจัดทำข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม นั้นไม่ว่าจะเป็นการจัดทำตามมาตรฐานหรือจัดทำตามข้อกำหนดทางกฎหมาย ก็ไม่ได้มีการคำนึงถึงความแตกต่างกันในแง่ของลักษณะของกิจการ ทั้งในเรื่องของธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจและประเภทของกิจการ ซึ่งทั้งสองประเด็นมีความแตกต่างกันทั้งในแง่ของการรับรู้รายการ การวัดมูลค่า

ประกอบกับช่วงระยะเวลาในการศึกษาเป็นช่วงก่อนที่จะนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ ซึ่งงานวิจัยของ Calistru, Albu and Fekete (2010) พบว่า กลุ่มผู้ใช้งานหลักสำหรับข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมคือ ภาครัฐเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบทางภาษีอากรมากกว่ากลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของกิจการกลุ่มอื่น และงานวิจัยของ Ploybut (2012) พบว่า การจัดทำข้อมูลทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่มีการเปิดเผยข้อมูลมากเกินไปถือเป็นจุดอ่อน เนื่องจากในบางประเภทธุรกิจ บางประเด็นที่มีการกำหนดให้เปิดเผยข้อมูล ถือเป็นเรื่องละเอียดอ่อน อาจส่งผลกระทบต่อ การดำเนินธุรกิจได้ ดังนั้นหากวัตถุประสงค์หลักของการจัดทำรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นไปเพื่อการปฏิบัติตามแนวทางของกฎหมาย ข้อบังคับทางภาษีอากร อาจไม่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ข้อมูลทางการเงินกลุ่มอื่น ๆ ที่ต้องการใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจ การลงทุน หรือใช้เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลวิเคราะห์การดำเนินงานต่าง ๆ อีกทั้งช่วงเวลาการวิจัยเป็นช่วงก่อนนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติ ทำให้ลักษณะของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมที่จะต้องนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ยังไม่สะท้อนถึงคุณภาพของข้อมูลทางการเงิน

จากการวิเคราะห์เพิ่มเติมโดยแบ่งระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเข้าใจได้ ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเชื่อถือได้ และระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านการเปรียบเทียบได้ จากนั้นทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เกณฑ์ในการแบ่งขนาดกิจการ ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจ และประเภทธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเข้าใจได้

ปัจจัยเกี่ยวกับเกณฑ์ในการแบ่งขนาดของกิจการสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม - ด้านความเชื่อถือได้ และระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมด้านการเปรียบเทียบได้ พบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของกิจการสำหรับกิจการ

ขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม – ด้านความเชื่อถือได้ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะธุรกิจกรรมในการดำเนินธุรกิจของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมทั้ง 4 ด้าน

5.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

จากการศึกษาเรื่อง การศึกษาอิทธิพลของระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยและปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการนำมาตราฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ กับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ก่อนที่จะมีการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษามีดังนี้

5.2.1 ประโยชน์ในเชิงทฤษฎี

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาอิทธิพลของระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และปัจจัยและปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการนำมาตราฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ โดยระยะเวลาในการศึกษาวิจัยเป็นการศึกษาก่อนที่จะมีการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้ ตามทฤษฎีความเป็น องค์กรอันชอบธรรมและทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย พบว่า หากมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อมถูกนำมาปฏิบัติใช้จะเป็นการเพิ่มความรับผิดชอบของกิจการขนาดกลาง และขนาดย่อมต่อผู้ใช้ข้อมูลทางการเงินมากขึ้น เป็นการยกระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ตอบสนองต่อความต้องการของผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่าย

5.2.2 ประโยชน์ในเชิงปฏิบัติ

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาก่อนจะมีการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ ซึ่งกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมโดยส่วนมากใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะอยู่ก่อน โดยวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดและระเบียบของภาครัฐ โดยไม่ได้มีการคำนึงถึงความแตกต่างของประเภทธุรกิจ ลักษณะธุรกิจกรรมในการดำเนินธุรกิจ และปัจจัยอื่น ๆ ดังนั้นคุณภาพของข้อมูลทางการเงินในปัจจุบันจึงยังไม่ถูกสะท้อนจากปัจจัยต่าง ๆ ทำให้ทราบว่าก่อนจะ

ที่จะมีการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้นั้น ยังไม่มีปัจจัยใดที่สะท้อนหรือส่งผลต่อระดับของคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งสภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ และกรมสรรพากร สามารถใช้ผลจากการศึกษาเป็นฐานข้อมูลในการหาแนวทางเพื่อกระตุ้นปัจจัยต่าง ๆ ที่อาจส่งผลให้ระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสูงขึ้นภายหลังมีการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้แล้วได้

5.3 ข้อจำกัดในการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้มีข้อจำกัดในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. เนื่องจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมยังไม่มีการประกาศใช้ ทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรฐานฉบับดังกล่าวในบางส่วนเป็นเพียงร่างมาตรฐานเท่านั้น และบางส่วนอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ จากระยะเวลาในการจัดทำงานวิจัยนี้เป็นช่วงคาบเกี่ยวของการใช้มาตรฐานรายงานทางการเงินระหว่างฉบับสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสีย และสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการการแสดงความคิดเห็นการศึกษาเรื่องระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินจึงเป็นระดับในช่วงระยะเวลาที่มีการปรับเปลี่ยนมาตรฐาน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นการใช้แบบสอบถาม ซึ่งไม่สามารถควบคุมจำนวนที่จะได้รับการตอบกลับจากกลุ่มตัวอย่างได้ รวมถึงการใช้แบบสอบถามเป็นการสอบถามความคิดเห็นในภาพกว้าง ข้อมูลที่ได้มาอาจไม่มีความละเอียดที่มาเพียงพอในบางประเด็น
3. แหล่งที่มาของฐานข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มประชากรไม่มีการปรับปรุงให้เป็นข้อมูลปัจจุบัน บางนิติบุคคลมีการเปลี่ยนชื่อ หรือที่อยู่ แต่ฐานข้อมูลจากกรมพัฒนาธุรกิจการค้าไม่ได้มีการปรับปรุงข้อมูล ทำให้ต้องมีการทำงานซ้ำซ้อนและเกิดข้อผิดพลาด รวมถึงใช้เวลานานในการปรับปรุงและแก้ไขข้อมูล

5.4 ข้อเสนอแนะและงานวิจัยในอนาคต

1. เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาในระยะเวลาก่อนที่จะมีการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ ในอนาคตเมื่อมีการประกาศใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินควรมีการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษา
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา อาจมีการปรับใช้เป็นอย่างอื่น ๆ เช่น วิธีสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อให้ได้มุมมองอื่นเพิ่มเติมจากการใช้แบบสอบถาม และสามารถควบคุมจำนวนข้อมูลตอบกลับได้ง่ายขึ้น
3. ในอนาคตอาจมีการปรับเปลี่ยนกลุ่มประชากรที่ใช้สำหรับการศึกษาเป็นกลุ่มอื่น ๆ เช่น พนักงานบัญชีของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้สอบบัญชีภาษีอากร หรือผู้บริหารของกิจการ เป็นต้น เพื่อให้ได้มุมมองอื่น ๆ จากกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างออกไป

บรรณานุกรม

- กมลทิพย์ เหล่าทรัพย์เพิ่มพูล. (2555). มาตรฐานการรายงานทางการเงินไทยรูปแบบใหม่ในอนาคต. สืบค้นจาก https://www.bot.or.th/Thai/ResearchAndPublications/DocLib_/Article14_12_%2012.pdf
- คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2559a). TFRS for SMEs ประเด็นสำคัญที่คุณอาจไม่ทราบเกี่ยวกับมาตรฐานใหม่. สืบค้น จาก http://www.fap.or.th/images/column_1465890555/TFRSforSMEs.pdf
- ฉลอง สีแก้วสีว. (ม.ป.ป.-a). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสถิติ. สืบค้น จาก <https://sites.google.com/site/mystatistics01/home>
- ชุตินุช อินทรประสิทธิ์. (2557a). การศึกษาเปรียบเทียบมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลาง และขนาดย่อม ระหว่างประเทศไทย มาเลเซีย และสิงคโปร์. วารสารสุทธิปริทัศน์, 28(87), 1–27.
- ทัดดาว สิทธิรักษ์. (2557b). ผลกระทบศักยภาพของนักบัญชีที่มีต่อคุณภาพรายงานทางการเงิน กรณีศึกษาเชิงประจักษ์นักบัญชีในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- บริษัท ดีลอยท์ ทัช โธมัทส ไชยยศ สอบบัญชี จำกัด. (ม.ป.ป.-b). การสัมมนาเกี่ยวกับทิศทางเศรษฐกิจไทย สำหรับนักบัญชีและประเด็นมาตรฐาน การรายงานทางการเงินที่สำคัญสำหรับปี 2558. Deloitte Forum 2/2014. สืบค้น จาก http://www.deloitteforum.com/th/dforum/upload_files/Deloitte_Forum_20141126_PAE_Break-out-2.pdf
- ปราณี อินทร์น้อย. (2554). ปัญหาการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ประเภทธุรกิจสถานบริการน้ำมัน ในเขตจังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- พจน์ วีรศุทธากร. (ม.ป.ป.-c). รู้จักกับ IFRS for SMEs 2015: ตอนที่ 1 ภาพรวมและความเป็นมาของ IFRS for SMEs. สืบค้น จาก http://www.piriyakorn.com/attachments/view/?attach_id=74721
- ยุพา ะใจมั่น. (2551). ความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นมืออาชีพของนักบัญชีกับคุณภาพรายงานการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในอำเภอเมืองเชียงราย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- รายงานสถิติ. (ม.ป.ป.). สืบค้น จาก <http://www.saruthipong.com/port/document/299-705/299-705-5.pdf>
- วรศักดิ์ ทุมมานนท์. (2557b). Update มาตรฐานการรายงานทางการเงินปี2557. บริษัท บัญชีกิจ
บริหาร จำกัด (21 พฤศจิกายน 2557).
- วรศักดิ์ ทุมมานนท์. (2559b). NPAEs Real Estate และแล้ววันนี้ก็มาถึง. ข่าวสารวิชาชีพบัญชี, (38),
10–11.
- วรศักดิ์ ทุมมานนท์. (ม.ป.ป.-d). มาตรฐานรายงานทางการเงินชุดเล็ก (TFRS for NPAEs) กับการ
พัฒนาสู่ระดับสากล. สืบค้น จาก http://www.fap.or.th/images/sub_1461638741/2-2-59%20TFRS%20for%20NPAEs.pdf.
- สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2557c). เอกสารประกอบการสัมมนาทำความเข้าใจเรื่อง
ร่าง TFRS for SMEs.
- สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2559c). TFRS for SMEs. ประเด็นที่คุณอาจไม่ทราบ
เกี่ยวกับมาตรฐานใหม่.
- สุธีรา วิเศษกุล. (2539). ทฤษฎีบัญชี. กรุงเทพมหานคร: พิสิกส์เซ็นเตอร์.
- สุภาภรณ์ กุศลศักดิ์, เสาวนีย์ สิชฌวัฒน์. (ม.ป.ป.). การนำมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาด
กลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทยในมุมมองของผู้สอบบัญชี. วารสาร
วิชาชีพบัญชี, 4(11), 32–44.
- สุวรรณณี รุ่งจตุรงค์. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจในการจัดทำบัญชีตามมาตรฐานการ
รายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2559c). แผนการส่งเสริมSME ฉบับที่ 4
(พ.ศ. 2560-2564).
- อรอนงค์ อรัญยถาวร, กอบแก้ว รัตนอุบล. (2559). การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับความคิดเห็นของนัก
บัญชีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม.
วารสารวิชาชีพบัญชี, 12(33), 5–24.
- เอื้องฟ้า คุณแสง, สุรีย์ โยกรณัฐ. (2558). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพงบการเงินของ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในมุมมองของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตในเขต
กรุงเทพมหานครและปริมณฑล (น. 579–587). นำเสนอที่ การประชุมวิชาการ
ระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา “การวิจัยเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน”,
โรงแรมเดอะริชรีเวอร์ กรุงเทพมหานคร.

- ajapplej@gmail.com. (2558a). แนวโน้มการใช้ IFRS for SMEs ในปี 2560. สืบค้น จาก <http://km.bus.ubu.ac.th/?p=2561>
- Bohusova. (2011). The Implementation of the IFRS for SME in the EU. *Acta Universitatis Agriculturae et Silviculturae Mendelianae Brunensis*, LIX6, 121–124.
- Bohusova, Blaskova. (2012). In what way are countries which have already adopted IFRS for SMEs different. *Acta Universitatis Agriculturae et Silviculturae Mendelianae Brunensis*, LX4, 37–43.
- Bunae, Sacarin and Minu. (2012). Romania professional accountants' perception on the differential financial reporting for Small and Medium-Sized enterprises. *Accounting and Management Information Systems*, 11(1), 27–43.
- Calistru, Albu, and Fekete. (2010). IFRS for SMEs in Europe - Lessons for a Possible Implementation in Romania (ปี 2, น. 659–663). นำเสนอที่ Proceedings of the 5th WSEAS International Conference on Economy and Management Transformation, Timisoara, Romania.
- Haller. (2003). IFRS für alle Unternehmen – ein realisierbares Szenario in der Europäischen Union? *Kapitalmarktorientierte Rechnungslegung*, 10, 413.
- napaubu@yahoo.com. (2558b). เปรียบเทียบจำนวนบทของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs) กับ มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs). สืบค้น จาก <http://km.bus.ubu.ac.th/?p=2391>
- Neag. (2010). IFRS for SMEs are an Accounting solution for SMEs and Micro-Entities? (181–185). นำเสนอที่ Applied Economics, Business and Development (2nd World Multiconference on Applied Economics, Kantaoui, Sousse, Tunisia.
- Ojeka, & Dickson. (2011). International financial reporting standard (IFRS) and SMEs in Nigeria: Perceptions of Academic. *International Journal of Research in Commerce and Management*, 2(1).
- Pacter. (2007). IFRS. <https://www.iasplus.com/en>.
- Pascu, & Vasuliu. (2011). International financial reporting standard for Small and Medium-Sized Entities-A new challenge for the European Union. *CES Working Papers*, 3(1), 121–134.

- Ploybut. (2012). *Financial Reporting by Small and Medium Enterprises in Thailand*. University of Portsmouth, Department of Accounting and Finance Portsmouth Business School.
- Van, Wyk, & Rossouw. (2009). IFRS for SMEs in South Africa: a giant leap for accounting, but too big for smaller entities in general. *Meditari Accountancy Research*, (17), 99–116.
- Yamane, T. (1973). *Statistic: An Introductory Analysis*. Third edition. New York: Harper and Row Publication.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามงานวิจัย

แบบสอบถามงานวิจัย

เรื่อง อิทธิพลความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาด
 ย่อมต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมต่อคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยทำการศึกษาจากสำนักงานบัญชีที่ขึ้นทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้าทั่วประเทศ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ ในระดับปริญญาโท สาขาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หากมีข้อสงสัยประการใดสอบถามที่ นางสาวสกุลรัตน์ วาณิชชนากุล โทร 089-1706998

รายละเอียดแบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับคุณภาพของข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากผู้ตอบแบบสอบถามในการตอบแบบสอบถาม เพื่อเป็นประโยชน์แก่การวิจัยเท่านั้น ข้อมูลที่ได้ถือเป็นความลับ โดยผู้ตอบแบบสอบถามจะไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ จากการตอบแบบสอบถาม

นางสาวสกุลรัตน์ วาณิชชนากุล
 นักศึกษาปริญญาโท บัญชีมหาบัณฑิต
 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ส่วนที่ ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง : กรุณากรอกข้อมูลและทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่กำหนดไว้เพียงช่องเดียวที่ตรงกับตัว
ท่านมากที่สุด

1. จังหวัดที่ตั้งของสำนักงาน.....
2. อายุของกิจการ..... ปี
3. จำนวนพนักงานบัญชีของสำนักงาน.....คน
4. จำนวนกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมที่ท่านบริหารจัดการบัญชี (เฉลี่ยต่อเดือน)

☐ 1-5 ราย	☐ 6-10 ราย
☐ 11-15 ราย	☐ 16-20 ราย
☐ 21-25 ราย	☐ 26-30 ราย
☐ มากกว่า 30 ราย	
5. ท่านเคยศึกษามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs) ที่ออกโดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (IASB)

☐ ไม่เคยศึกษา	☐ เคยศึกษา
--------------------------------------	-----------------------------------
6. ลักษณะองค์กรของลูกค้าส่วนใหญ่เป็นลักษณะใด

☐ กิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ
☐ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ เป็นบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมของกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ
☐ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ที่มีเงินลงทุนในกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะในฐานะบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้า
☐ เป็นกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ที่มีเงินลงทุนในกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ในฐานะบริษัทย่อย บริษัทร่วมหรือกิจการร่วมค้า
☐ เป็นกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะอื่น ๆ
7. ลักษณะธุรกรรมในการดำเนินธุรกิจของลูกค้าส่วนใหญ่เป็นธุรกรรมลักษณะใด

☐ ธุรกรรมระหว่างประเทศ	☐ ธุรกรรมเฉพาะภายในประเทศ
---	--
8. ลักษณะประเภทธุรกิจของลูกค้าส่วนใหญ่เป็นธุรกิจประเภทใด

☐ ธุรกิจผลิต	☐ ธุรกิจการค้า
☐ ธุรกิจบริการ	

ส่วนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่กำหนดไว้เพียงช่องเดียว

ข้อ	คำถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
1.	TFRS for SMEs กำหนดให้กิจการจัดทำเพียงงบกำไรขาดทุน ไม่อนุญาตให้จัดทำงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ	☐	☐
2.	กิจการต้องรับรู้รายการเกี่ยวกับเงินปันผลจ่ายทันทีที่มีการประกาศจ่าย	☐	☐
3.	งบการเงินต้องแสดงรายการพิเศษแยกเป็นรายการต่างหาก	☐	☐
4.	กิจการอาจเลือกที่จะแสดงหรือไม่แสดงงบกระแสเงินสดก็ได้	☐	☐
5.	หากกิจการมีเงินลงทุนในบริษัทย่อย มาตรฐานการบัญชีฯ กำหนดให้ต้องจัดทำงบการเงินรวม	☐	☐
6.	การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี กิจการต้องใช้วิธีปรับย้อนหลัง	☐	☐
7.	กิจการต้องประเมินการด้อยค่าของสินค้าคงเหลือ โดยเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าตามบัญชีของสินค้ากับราคาขายหักต้นทุนในการผลิตสินค้านั้นให้เสร็จและต้นทุนในการขาย	☐	☐
8.	เงินลงทุนในบริษัทร่วม กำหนดให้วัดมูลค่าด้วยวิธีมูลค่ายุติธรรมเพียงวิธีเดียว	☐	☐
9.	TFRS for SMEs ให้ทางเลือกในการวัดมูลค่าอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุนระหว่างมูลค่ายุติธรรมกับราคาทุนหักค่าเสื่อมราคาสะสมและค่าเผื่อการด้อยค่า	☐	☐
10.	TFRS for SMEs ให้ทางเลือกในการวัดมูลค่าที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ระหว่างราคาที่ตีใหม่กับราคาทุนหักค่าเสื่อมราคาสะสมและค่าเผื่อการด้อยค่า	☐	☐
11.	การตัดจำหน่ายสินทรัพย์ไม่มีตัวตนนอกเหนือจากค่าความนิยม จะขึ้นอยู่กับอายุการให้ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจที่คาดไว้ หากไม่สามารถประมาณได้อย่างน่าเชื่อถือให้ใช้ 10 ปี	☐	☐
12.	ค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาต้องบันทึกเป็นสินทรัพย์และทยอยตัดบัญชีเป็นค่าใช้จ่ายในงวดที่เกี่ยวข้อง	☐	☐
13.	TFRS for SMEs กำหนดให้ใช้ดุลยพินิจในการประเมินเงื่อนไขและรายละเอียดของสัญญาเช่าในการพิจารณาการจัดประเภทของสัญญาเช่าว่าเป็นสัญญาเช่าดำเนินงานหรือสัญญาเช่าทางการเงิน	☐	☐

ข้อ	คำถาม	คำตอบ	
		ใช่	ไม่ใช่
14.	ผู้บริหารต้องมีการประเมินรายการด้วยประมาณการที่ดีที่สุดเกี่ยวกับหนี้สินที่อาจจะเกิดขึ้น ณ วันที่ในงบการเงิน	☐	☐
15.	กิจการต้องแสดงรายการเกี่ยวกับหนี้สินที่อาจจะเกิดขึ้น (ถ้ามี) ทุกครั้ง ถ้ามีการรวมกิจการ	☐	☐
16.	กิจการไม่จำเป็นต้องใช้วิธีดอกเบี้ยที่แท้จริง ในการรับรู้รายการเกี่ยวกับดอกเบี้ย	☐	☐
17.	กิจการต้องรับรู้ต้นทุนการกู้ยืมที่เกี่ยวข้องกับการได้มา การก่อสร้างหรือการผลิตสินทรัพย์ที่เข้าเงื่อนไขเป็นราคาทุนของสินทรัพย์นั้น	☐	☐
18.	ผลขาดทุนจากการด้อยค่าจะรับรู้ไปยังส่วนของผู้ถือหุ้น	☐	☐
19.	ผลประโยชน์พนักงานสามารถเลือกได้ว่าจะรับรู้รายการดังกล่าวในงบกำไรขาดทุนทันที หรือทยอยตัดเป็นค่าใช้จ่ายตามอายุงานของพนักงานที่ยังคงทำงานให้กิจการ	☐	☐
20.	เงินที่สมทบในโครงการสมทบเงิน (Defined Contribution Plan) เป็นค่าใช้จ่ายของกิจการในงวดที่มีรายการเกิดขึ้น	☐	☐

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับคุณภาพข้อมูลทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่กำหนดไว้ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

คุณภาพของข้อมูลทางการเงิน	ระดับความเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
ด้านความเข้าใจ					
1. รายงานการเงินของกิจการมีรูปแบบที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ					
2. รายงานการเงินของกิจการมีการจัดประเภทของรายการในงบการเงินที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ					
3. รายงานการเงินของกิจการมีความกระชับได้ใจความ ไม่เยิ่นเย้อ ง่ายต่อความเข้าใจ					
4. รายงานการเงินของกิจการมีการแสดงรายละเอียดของรายการต่าง ๆ ที่ปรากฏในรายงานการเงิน ไว้ในหมายเหตุประกอบงบการเงินทำให้สามารถเข้าใจถึงข้อมูลในรายงานการเงินได้ดียิ่งขึ้น					
ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ					
1. รายงานการเงินของกิจการทำให้ทราบฐานะการเงินและผลการดำเนินงานที่ผ่านมาซึ่งสามารถนำไปใช้ในการวางแผนและปรับปรุงแก้ไขในอนาคต					
2. รายงานการเงินของกิจการช่วยในการคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ เช่น มูลค่าของหนี้สินที่อาจจะเกิดขึ้นในภายหน้า					

คุณภาพของข้อมูลทางการเงิน	ระดับความเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
<u>ด้านความเชื่อถือได้</u>					
1. รายงานการเงินของกิจการแสดงรายการทางการเงินค่าได้อย่างถูกต้องครบถ้วน					
2. รายงานการเงินของกิจการจัดทำขึ้นจากข้อมูลทางการเงินที่เกิดขึ้นจริง และมีเอกสารหลักฐานประกอบในการลงบัญชี					
<u>ด้านการเปรียบเทียบกันได้</u>					
1. รายงานการเงินของกิจการมีรูปแบบที่สอดคล้องใกล้เคียงกันทุกปี					
2. รายงานการเงินของกิจการมีรูปแบบที่สอดคล้องใกล้เคียงกับธุรกิจอื่นในอุตสาหกรรมเดียวกัน					
3. ข้อมูลในรายงานการเงินของกิจการมีวิธีการวัดมูลค่าที่สอดคล้องใกล้เคียงกับธุรกิจอื่นในอุตสาหกรรมเดียวกัน					

ภาคผนวก ข
ตารางแสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างงานวิจัย

ลำดับที่	จังหวัด	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
1	กระบี่	10	1
2	กรุงเทพมหานคร	3,368	226
3	กาญจนบุรี	11	1
4	ขอนแก่น	48	4
5	จันทบุรี	10	1
6	ฉะเชิงเทรา	13	1
7	ชลบุรี	219	16
8	ชัยนาท	14	1
9	เชิงราช	21	2
10	เชียงใหม่	110	8
11	ตรัง	13	1
12	นครปฐม	70	5
13	นครราชสีมา	29	2
14	นครศรีธรรมราช	9	1
15	นนทบุรี	505	35
16	ปทุมธานี	240	16
17	ประจวบคีรีขันธ์	14	1
18	ปราจีนบุรี	10	1
19	พระนครศรีอยุธยา	25	2
20	พิษณุโลก	15	1
21	ภูเก็ต	122	8
22	ระยอง	81	5
23	ราชบุรี	21	2
24	สงขลา	41	3
25	สมุทรปราการ	269	17

ลำดับที่	จังหวัด	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
26	สมุทรสาคร	57	4
27	สระบุรี	21	2
28	สุราษฎร์ธานี	28	2
29	สุรินทร์	9	1
30	อุดรธานี	32	2
31	อุบลราชธานี	12	1
32	กาฬสินธุ์	4	-
33	กำแพงเพชร	2	-
34	ชัยภูมิ	7	-
35	ชุมพร	4	-
36	ตาก	4	-
37	นครนายก	3	-
38	นครสวรรค์	7	-
39	นราธิวาส	3	-
40	น่าน	3	-
41	บึงกาฬ	2	-
42	บุรีรัมย์	7	-
43	ปัตตานี	3	-
44	พะเยา	4	-
45	พังงา	2	-
46	พัทลุง	4	-
47	เพชรบุรี	4	-
48	เพชรบูรณ์	2	-
49	แพร่	8	-
50	มหาสารคาม	4	-
51	มุกดาหาร	3	-
52	ยโสธร	1	-
53	ยะลา	3	-

ลำดับที่	จังหวัด	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
54	ร้อยเอ็ด	4	-
55	ระนอง	6	-
56	ลพบุรี	1	-
57	ลำปาง	5	-
58	ลำพูน	4	-
59	เลย	1	-
60	ศรีสะเกษ	1	-
61	สกลนคร	6	-
62	สตูล	2	-
63	สมุทรสงคราม	2	-
64	สระแก้ว	3	-
65	สิงห์บุรี	2	-
66	สุโขทัย	5	-
67	สุพรรณบุรี	2	-
68	หนองคาย	5	-
69	หนองบัวลำภู	1	-
70	อ่างทอง	4	-
71	อุตรดิตถ์	7	-
รวม		5,592	373

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงความแตกต่างระหว่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs) กับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)

มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)	มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)
<p>1. การนำเสนอรายงานทางการเงิน</p> <ul style="list-style-type: none"> - งบแสดงฐานะการเงิน ไม่มีรายการอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุนและสินทรัพย์ชีวภาพแสดงที่มูลค่าด้วยวิธีมูลค่ายุติธรรม 	<p>1. การนำเสนอรายงานทางการเงิน</p> <ul style="list-style-type: none"> - งบแสดงฐานะการเงิน ต้องแสดงรายการอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุนและสินทรัพย์ชีวภาพด้วยมูลค่ายุติธรรมและวิธีราคาทุน โดยแสดงแยกคนละบรรทัด
<ul style="list-style-type: none"> - งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ ไม่มีการกำหนดให้ต้องจัดทำ 	<ul style="list-style-type: none"> - งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ มีการกำหนดให้ต้องจัดทำงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ และจัดประเภทรายการกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> ▪ กำไรและขาดทุนจากการแปลงค่ารายงานทางการเงินของหน่วยงานต่างประเทศ กำไรและขาดทุนจากการประมาณการตามหลักคณิตศาสตร์ประกันภัย และการเปลี่ยนแปลงในส่วนเกินทุนจากการตีราคาสินทรัพย์จะจะไม่ได้รับการจัดประเภทรายการใหม่เข้าไปในกำไรหรือขาดทุนในภายหลัง (item will not be reclassified subsequently to profit or loss)

<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)</p>	<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)</p>
<ul style="list-style-type: none"> - การรายงานผลการดำเนินงานของส่วนงานที่ยกเลิก ไม่มีข้อกำหนดในเรื่องดังกล่าว - งบกำไรขาดทุนและงบกำไรสะสม ไม่มีขออนุญาตให้จัดทำ 	<ul style="list-style-type: none"> ▪ การเปลี่ยนแปลงมูลค่ายุติธรรม เครื่องมือป้องกันความเสี่ยงจากกระแสเงินสดเป็นรายการที่จะได้รับการจัดประเภทรายการเข้าไว้ในกำไรหรือขาดทุนในภายหลัง (item will be reclassified subsequently to profit and loss) - การรายงานผลการดำเนินงานของส่วนงานที่ยกเลิก มีข้อกำหนดให้จัดทำรายงานในส่วนดังกล่าว - งบกำไรขาดทุนและงบกำไรสะสม ขออนุญาตให้จัดทำได้
<p>2. งบกระแสเงินสด</p> <p>ไม่มีข้อกำหนด แต่สามารถเลือกปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 7 เรื่อง งบกระแสเงินสดได้</p>	<p>2. งบกระแสเงินสด</p> <ul style="list-style-type: none"> - กำหนดให้ต้องจัดทำงบกระแสเงินสด
<p>3. งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีข้อกำหนดให้ต้องจัดทำงบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ - เงินลงทุนในบริษัทย่อยแสดงด้วยวิธีราคาทุน 	<p>3. งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ต้องจัดทำงบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ - เงินลงทุนในบริษัทย่อยในงบการเงินเฉพาะกิจการให้ใช้วิธีราคาทุน มูลค่ายุติธรรมผ่านเข้ากำไรหรือขาดทุน หรือวิธีส่วนได้เสีย

<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)</p>	<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)</p>
<p>4. หมายเหตุประกอบงบการเงิน ไม่มีข้อกำหนดที่ชัดเจน</p>	<p>4. หมายเหตุประกอบงบการเงิน มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการใช้ดุลยพินิจ แหล่งที่มาของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประมาณ การที่ชัดเจนมากขึ้น</p>
<p>5. เครื่องมือทางการเงิน</p> <ul style="list-style-type: none"> - เครื่องมือทางการเงิน ไม่ข้อกำหนด เครื่องมือทางการเงินที่ซับซ้อน มีเพียง ในส่วนเครื่องมือทางการเงินขั้นพื้นฐาน ในเรื่องของลูกหนี้และเงินลงทุน - การจัดประเภทเงินลงทุน แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ ตราสารหนี้และตราสารทุน 	<p>5. เครื่องมือทางการเงิน</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีข้อกำหนดในเรื่องเครื่องมือทาง การเงิน - จัดประเภทเงินลงทุนออกเป็นตราสาร หนี้วัดมูลค่าด้วยราคาทุนตัดจำหน่าย และตราทุนวัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรม โดยกำไรขาดทุนจากการวัดมูลค่าเข้า กำไรหรือขาดทุน
<p>6. เงินลงทุนในบริษัทร่วม/การร่วมค้า</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีการกำหนดให้รับรู้รายการด้วยวิธีราคา ทุน - ให้คำนิยามของเงินลงทุนร่วมค้า ว่าเป็น เงินลงทุนในตราสารทุน โดยอยู่ใต้การ ควบคุมร่วมของผู้ร่วมค้า 	<p>6. เงินลงทุนในบริษัทร่วม/การร่วมค้า</p> <ul style="list-style-type: none"> - กำหนดให้ใช้วิธีราคาทุนในกรณีที่ไม่มี การเสนอซื้อขาย วิธีมูลค่ายุติธรรมหรือ วิธีส่วนได้เสีย - กิจการร่วมค้า จะอยู่ในรูปแบบการ ดำเนินงานร่วมกัน การควบคุมสินทรัพย์ ร่วมกัน หรือกิจการที่ควบคุมร่วมกันก็ได้

<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)</p>	<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)</p>
<p>7. อสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน มีการกำหนดให้รับรู้รายการด้วยวิธีราคาทุน</p>	<p>7. อสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน กำหนดให้มีการวัดมูลค่าด้วยวิธีมูลค่ายุติธรรม วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน โดยต้องไม่มี ต้นทุนหรือต้องใช้ความพยายามที่สูงเกินไป</p> <ul style="list-style-type: none"> - หากไม่สามารถวัดมูลค่าด้วยวิธีมูลค่ายุติธรรมได้ให้ใช้วิธีราคาทุน แต่ต้องแสดงรายการแยกบรรทัดในงบแสดงฐานะการเงิน
<p>8. ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - การวัดมูลค่า กำหนดให้วัดมูลค่าด้วยวิธีราคาทุน แต่สามารถเปิดเผยมูลค่ายุติธรรมได้ - ค่าเสื่อมราคา ให้คำนวณแยกต่างส่วนประกอบของสินทรัพย์ หากแต่ละส่วนประกอบมีอายุการใช้งานและรูปแบบการให้ประโยชน์ที่แตกต่างกัน 	<p>8. ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - การวัดมูลค่า สามารถวัดมูลค่าได้ 2 วิธีคือ วิธีราคาทุน และการตีราคาใหม่ - ค่าเสื่อมราคา ให้คำนวณแยกต่างส่วนประกอบของสินทรัพย์ หากสินทรัพย์มีรูปแบบการให้ประโยชน์ที่ต่างกัน
<p>9. สินทรัพย์ที่ไม่หมุนเวียนถือไว้เพื่อขาย</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นสินทรัพย์ที่ไม่หมุนเวียน 	<p>9. สินทรัพย์ที่ไม่หมุนเวียนถือไว้เพื่อขาย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่ได้มีการระบุประเภทประเภทไว้ - การถือไว้เพื่อขายเป็นข้อบ่งชี้การด้อยค่า
<p>10.สินทรัพย์ไม่มีตัวตน</p> <ul style="list-style-type: none"> - รายจ่ายการวิจัยและพัฒนาที่เข้าใจเงื่อนไขการรับรู้สามารถรับรู้เป็นสินทรัพย์ไม่มีตัวตนได้ 	<p>10.สินทรัพย์ไม่มีตัวตน</p> <ul style="list-style-type: none"> - รายจ่ายการวิจัยและพัฒนาให้รับรู้เป็นค่าใช้จ่ายทันที (อยู่ระหว่างการทบทวนของคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี)

มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)	มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)
<ul style="list-style-type: none"> - การตัดจำหน่าย หากไม่ทราบอายุแน่นอนให้ตัดจำหน่าย 10 ปี แต่หากทราบอายุการให้ประโยชน์ที่แน่นอนให้ตัดจำหน่ายตลอดอายุการให้ประโยชน์ 	<ul style="list-style-type: none"> - การตัดจำหน่าย หากไม่ทราบอายุแน่นอนให้ตัดจำหน่าย 10 ปี แต่หากทราบอายุการให้ประโยชน์ที่แน่นอนให้ตัดจำหน่ายตลอดอายุการให้ประโยชน์
<p>11. การรวมธุรกิจ ไม่มีข้อกำหนด</p> <ul style="list-style-type: none"> - ค่าความนิยม ไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการวัดมูลค่าและการรับรู้รายการ 	<p>11. การรวมธุรกิจ มีข้อกำหนดที่สอดคล้องกับมาตรฐานการรายงานทางการเงิน 3 เรื่อง การรวมธุรกิจ แต่สำหรับต้นทุนจากการซื้อให้รวมเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งตอบแทนที่โอนให้ในการรวมธุรกิจ โดยไม่ได้รับรู้เป็นค่าใช้จ่าย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ค่าความนิยม มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการวัดมูลค่าและการรับรู้รายการ
<p>12. การประเมินสัญญาว่ามีข้อตกลงสัญญาเช่าหรือไม่</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับสัญญาเช่าการเงินยกเว้นกรณีที่มีการเช่านั้นมีเพียงผู้เช่ารายเดียวเท่านั้นที่สามารถใช้สินทรัพย์นั้นได้ - ไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการประเมินสัญญาว่ามีข้อตกลงสัญญาเช่าหรือไม่ 	<p>12. การประเมินสัญญาว่ามีข้อตกลงสัญญาเช่าหรือไม่</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีข้อกำหนดเกี่ยวกับสัญญาเช่าการเงินยกเว้นกรณีที่มีการเช่านั้นมีเพียงผู้เช่ารายเดียวเท่านั้นที่สามารถใช้สินทรัพย์นั้นได้ - มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการประเมินสัญญาว่ามีข้อตกลงสัญญาเช่าหรือไม่
<p>13. โปรแกรมสิทธิพิเศษลูกค้า ไม่มีข้อกำหนด</p>	<p>13. โปรแกรมสิทธิพิเศษลูกค้า มีข้อกำหนดให้ใช้วิธีมูลค่ายุติธรรมในการวัดมูลค่าและรับรู้รายการสะสมเต็ม</p>

<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)</p>	<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)</p>
<p>14. การรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีแนวทางให้เลือกในการรับรู้รายได้ 3 วิธี ได้แก่ รับรู้เมื่อมีการโอน รับรู้ตามอัตราส่วนของงานที่ทำเสร็จ และรับรู้ตามเงินค่างวดที่ถึงกำหนดชำระหากเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนด 	<p>14. การรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์</p> <ul style="list-style-type: none"> - กำหนดให้รับรู้รายได้เมื่อมีการโอน หากเป็นไปตามเงื่อนไขการรับรู้รายได้จากการขายสินค้า
<p>15. เงินอุดหนุนจากรัฐบาล ไม่มีข้อกำหนด</p>	<p>15. เงินอุดหนุนจากรัฐบาล กำหนดให้รับรู้เป็นรายได้รอตัดบัญชีจนกว่า กิจการจะปฏิบัติตามเงื่อนไข และใช้การวัดมูลค่าด้วย มูลค่ายุติธรรมสำหรับสินทรัพย์ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ</p>
<p>16. ต้นทุนการกู้ยืม มีการกำหนดให้รับรู้ต้นทุนการกู้ยืมเป็นส่วนหนึ่งของราคาทุนของสินทรัพย์หากเข้าเงื่อนไขการรับรู้รายการ</p>	<p>16. ต้นทุนการกู้ยืม ต้นทุนการกู้ยืมให้รับรู้เป็นค่าใช้จ่ายในงวดที่เกิด รายการ (อยู่ระหว่างการทบทวนของคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี)</p>
<p>17. ผลประโยชน์ของพนักงาน</p> <ul style="list-style-type: none"> - กิจการประมาณการระงับผลประโยชน์ด้วยวิธีการที่ดีที่สุด 	<p>17. ผลประโยชน์ของพนักงาน</p> <ul style="list-style-type: none"> - กำหนดให้ใช้วิธีคิดศาสตร์ประกันภัยในการรับรู้การระงับ หากไม่มีต้นทุนที่สูงเกินไป หรือคำนวณโดยวิธีอย่างง่ายตามที่กำหนดในย่อหน้า 28.19 ของ TFRS for SMEs

<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)</p>	<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)</p>
<p>- ไม่มีข้อกำหนดในเรื่องผลกำไรหรือขาดทุนจากหลักคณิตศาสตร์ประกันภัย แต่อนุญาตให้เลือกปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี 19 (TFRS 19) เรื่องผลประโยชน์ของพนักงาน (รับรู้เข้ากำไร/ขาดทุน)</p>	<p>- ผลกำไรหรือขาดทุนจากการหลักคณิตศาสตร์ประกันภัยให้รับรู้เข้ากำไรหรือขาดทุน หรือกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นอื่นได้</p>
<p>18. การใช้เงินสกุลที่ใช้ในการดำเนินงานและการแปลงค่างบการเงินของหน่วยงานต่างประเทศ ไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับเรื่องสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน แต่มีการให้นิยามคำว่าเงินตราต่างประเทศ หมายถึง เงินตราสกุลอื่นที่ไม่ใช่สกุลเงินบาท</p>	<p>18. การใช้เงินสกุลที่ใช้ในการดำเนินงานและการแปลงค่างบการเงินของหน่วยงานต่างประเทศ มีแนวทางในการปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานและการแปลงค่างบการเงินของหน่วยงานต่างประเทศ</p>
<p>19. สินทรัพย์ชีวภาพ ไม่มีข้อกำหนด</p>	<p>19. สินทรัพย์ชีวภาพ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การรับรู้ครั้งแรกให้รับรู้ด้วยมูลค่ายุติธรรม หักด้วยต้นทุนในการขาย (หากมีต้นทุนหรือใช้ความพยายามในการคำนวณมูลค่ายุติธรรมไม่สูงนัก) - การรับรู้ผลผลิต ณ จุดเก็บเกี่ยว ให้รับรู้ด้วยมูลค่ายุติธรรมหักด้วยต้นทุนในการขาย
<p>20. การสำรวจและประเมินแหล่งทรัพยากรแร่ ไม่มีข้อกำหนด</p>	<p>20. การสำรวจและประเมินแหล่งทรัพยากรแร่ กำหนดแนวทางให้สอดคล้องกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 6 (TFRS 6) เรื่องการสำรวจและประเมินค่าแหล่งทรัพยากรแร่</p>

<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)</p>	<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)</p>
<p>21. ข้อตกลงสัมปทานบริการ ไม่มีข้อกำหนด</p>	<p>21. ข้อตกลงสัมปทานบริการ กำหนดแนวทางในการปฏิบัติให้รับรู้ เป็นสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน และสอดคล้องกับ TFRIC 12 เรื่อง ข้อตกลงสัมปทานบริการ</p>
<p>22. การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์ ไม่มีข้อกำหนด</p>	<p>22. การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์ กำหนดแนวทางให้สอดคล้องกับ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 2 (TFRS 2) เรื่อง การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์</p>
<p>23. การด้อยค่าของสินทรัพย์ มีแนวทางในการปฏิบัติการลดมูลค่า กรณีเป็นการด้อยค่าถาวร</p>	<p>23. การด้อยค่าของสินทรัพย์ กำหนดให้มีการทดสอบการด้อยค่า ของสินทรัพย์ และประเมินมูลค่าที่คาดว่าจะ ได้รับคืน เทียบกับมูลค่ายุติธรรมหัก ต้นทุนการขายหรือมูลค่าจากการใช้แล้วแต่ ว่ามูลค่าใดจะสูงกว่า สอดคล้องกับ มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 36 (TAS 36) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์</p>
<p>24. การเปิดเผยข้อมูลของบุคคลหรือกิจการที่ เกี่ยวข้องกัน ไม่มีข้อกำหนด แต่สามารถเลือกเปิดเผย ตามมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 24 (TAS 24) เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือ กิจการที่เกี่ยวข้องกัน</p>	<p>24. การเปิดเผยข้อมูลของบุคคลหรือกิจการที่ เกี่ยวข้องกัน มีข้อกำหนดให้ต้องเปิดเผยข้อมูลของ บุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่ง สอดคล้องกับมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 24 (TAS 24) เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับ บุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน แต่น้อย กว่า โดยเปิดเผยเพียงจำนวนเงิน ยอดคงค้าง เงื่อนไขหลักประกัน ค่าเผื่อนี้สงฆ์จะสูญ</p>

<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)</p>	<p>มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)</p>
	<p>หนี้สูญในงวด และจำนวนเงินรวม ค่าตอบแทนผู้บริหาร</p>
<p>25. ภาวะเงินเฟ้อรุนแรง ไม่มีข้อกำหนด</p>	<p>25. ภาวะเงินเฟ้อรุนแรง หากกิจการมีสกุลเงินที่ใช้ในการ ดำเนินงานเป็นสกุลเงินที่มีสถานะเศรษฐกิจ ที่มีภาวะเงินเฟ้อรุนแรงให้ปฏิบัติตาม ข้อกำหนดในเรื่องดังกล่าว</p>
<p>26. ภาษีเงินได้รอดักบัญชี มีแนวทางในการรับรู้ภาษีเงินได้ 2 วิธี คือ วิธีภาษีเงินได้ค้างจ่ายและวิธีภาษีเงินได้ รอดักบัญชี</p>	<p>26. ภาษีเงินได้รอดักบัญชี กำหนดให้รับรู้ได้เพียงวิธีเดียวคือ วิธี รอดักบัญชี โดยแนวทางการปฏิบัติ สอดคล้องกับมาตรฐานบัญชีฉบับที่ 12 (TAS 12) เรื่อง ภาษีเงินได้ แต่มีวิธีการ นำเสนอและการเปิดเผยข้อมูลที่ง่ายกว่า</p>
<p>27. สินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น ไม่มีข้อกำหนด</p>	<p>27. สินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น กำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว หากมีต้นทุนหรือใช้ความพยายามไม่สูง เกินไป</p>

ที่มา: สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล	นางสาวสกุลรัตน์ วาณิชชนากุล	
รหัสประจำตัวนักศึกษา	5810521724	
วุฒิการศึกษา		
วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
บริหารธุรกิจบัณฑิต (การบัญชี)	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	2552
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	2556
ตำแหน่งงานและสถานที่ทำงาน		
ปัจจุบัน	ธุรกิจส่วนตัว อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	
พ.ศ. 2554-2558	นักบัญชี บริษัท สยามคูโบต้าคอร์ปอเรชั่น จำกัด	
พ.ศ. 2552-2554	พนักงานบัญชี บริษัท เดอะแพรคทีเคิล โซลูชั่น จำกัด	